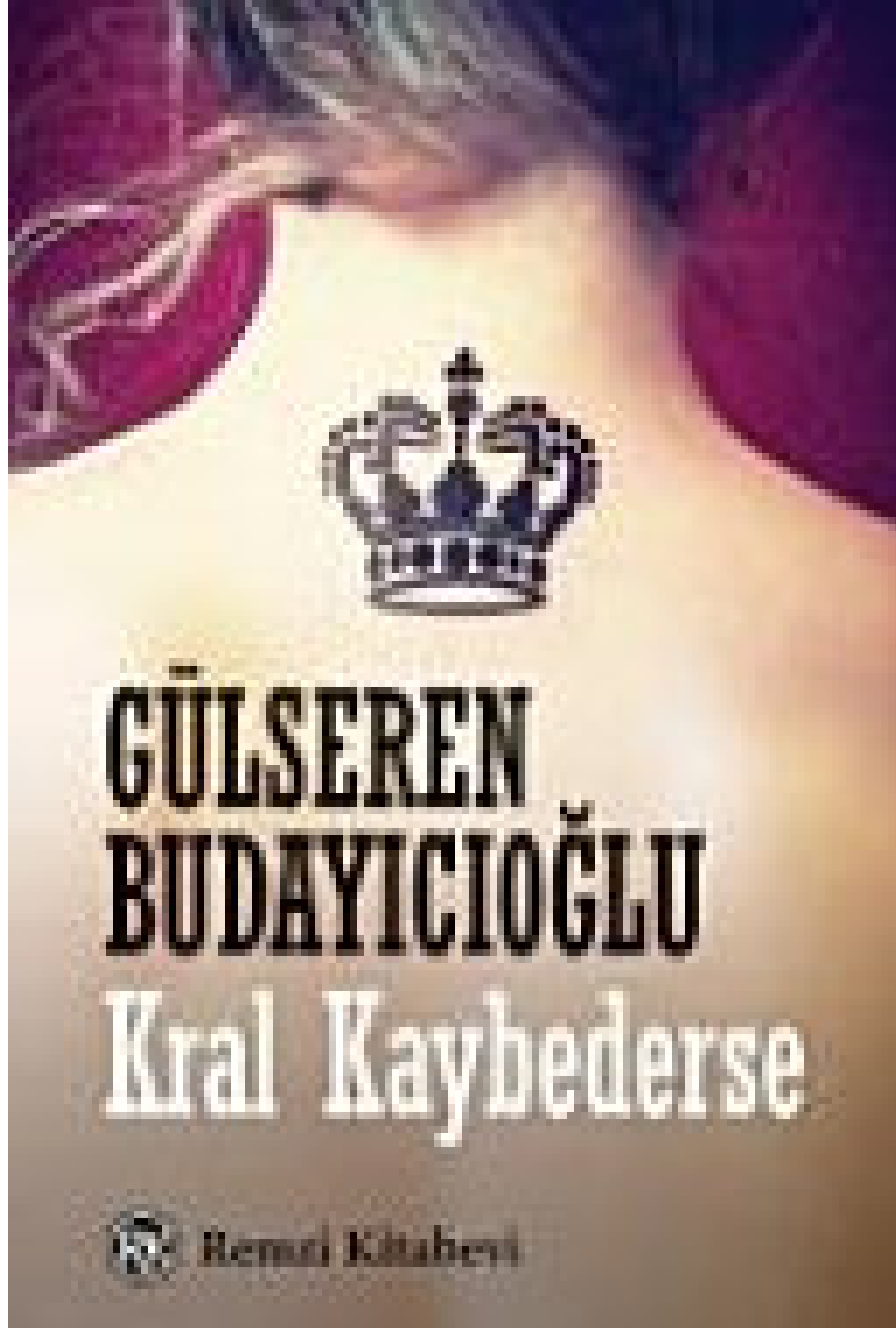

Kral Kaybederse Gülseren Budayıcıoğlu

Visit to download the full and correct content document:
<https://ebookstep.com/product/kral-kaybederse-gulseren-budayicioglu/>

More products digital (pdf, epub, mobi) instant download maybe you interests ...

Kral Süiti 1 2nd Edition Kerime ■im■ek

<https://ebookstep.com/product/kral-suiti-1-2nd-edition-kerime-simsek/>

Aquorea Inspira M G Ferrey

<https://ebookstep.com/product/aquorea-inspira-m-g-ferrey/>

Evaluasi Pembelajaran Lian G. Otaya

<https://ebookstep.com/product/evaluasi-pembelajaran-lian-g-otaya/>

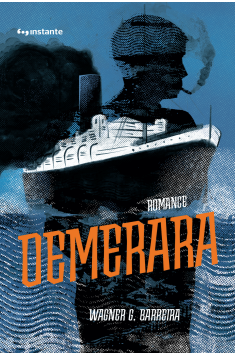
■■■■■ ■ ■■■■ G ■■■■ Andrew G Marshall

<https://ebookstep.com/download/ebook-52787832/>

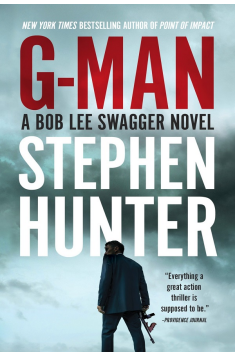
Alianzas 1st Edition Iria G. Parente

<https://ebookstep.com/product/alianzas-1st-edition-iria-g-parente/>

Demerara 1st Edition Wagner G Barreira

<https://ebookstep.com/product/demerara-1st-edition-wagner-g-barreira/>

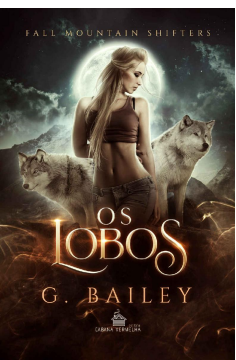
G Man 2022nd Edition Stephen Hunter

<https://ebookstep.com/product/g-man-2022nd-edition-stephen-hunter/>

Imperio 1st Edition Iria G. Parente

<https://ebookstep.com/product/imperio-1st-edition-iria-g-parente/>

Os Lobos 1st Edition G Bailey

<https://ebookstep.com/product/os-lobos-1st-edition-g-bailey/>

**GÜLSEREN
BUDAYICIOĞLU**

21. BASIM

Kral Kaybederse

Avına av olan bir avcının hikâyesi...

"Okuduğunuz kitaplar ruhunuzda bir iz bırakabiliyorsa, gözlerinizi yorduğunuza değmiş demektir.

Kadınların baş tacı ettiği Kenan'ın gerçek hayat hikayesini okurken belki de çok ağlayacaksınız. Ancak kitabın ruhunuzda bıraktığı izlerle uzun süre terapi almış gibi olacak, büyüyecek, gelişecek, sadece kendinizi değil, çevrenizdeki insanları, hatta hayatı tanıyacaksınız."

Psikiyatrist

Gülseren Budayıcıoğlu

Dr. GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi'nde on yıl öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005 yılında Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Klinik'i (Madalyon Psikiyatri Merkezi) kurdu.

Bu arada *Madalyonun İçİ, Günahın Üç Rengi, Hayata Dön ve Kral Kaybederse* adlı kitapları yayınlandı.

İki çocuk annesi olan Budayıcıoğlu, halen Madalyon Klinik'in başkanı olup bir yandan da psikiyatri bilimini hikâye ve romanlarla insanlara ulaştırmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU

Kral Kaybederse

Remzi Kitabevi

KRAL KAYBEDERSE / Gülseren Budayıcıoğlu

© Remzi Kitabevi, 2015

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Neclâ Feroğlu

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1657-5

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2015

YIRMI BİRİNCİ BASIM: Kasım 2019

Kitabın bu basımı 10.000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

*Hayatın içinde beni hiç yalnız bırakmayan,
sevgi ve sıcaklıklarıyla hep yanımda olan,
en değerli varlıklarım YAĞMUR ve HASAN'a*

1

Genç adam telefonu aceleyle kapatıp yüzünü buruşturarak kalktı masadan. Eliyle, "Allah kahretsin!" der gibi bir hareket yaptıktan sonra birlikte iskambil oynadıkları arkadaşlarının biraz hayret ama daha çok da kızgınlık dolu bakışlarını görmemek için başını arkaya doğru çevirip kükrer gibi bir sesle kulübün garsonuna seslendi.

— Hüseyin, pardösümü ver, çıkıyorum!

Arkadaşları ellerindeki kâğıtları ne yapacaklarını bilemeden öylece kalakaldılar. Kumar dediğin, böyle yarıda bırakılıp kalkılmaz ki... Her şeyin bir adabı var. Adama, "Aldı da kaçtı," derler sonra. Erkek dediğin karı sözüyle arkadaşlarını satar mı? Bir değil, iki değil, bu kaçınıcı oluyor? Buna rağmen yine de kâğıt ona geliyor. Bir de "aşkta kazanan, kumarda kaybeder" derler. Hepsi yalan... Bu herif hem aşkta kazanıyor, hem de kumarda.

İçlerinden en iriyarı olanı kâğıtları masaya sertçe fırlattıktan sonra sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Ceketini yakalarından tutup arkaya doğru attıktan sonra başını sağa sola çevirerek, içinden "la havle" çeker gibi şöyle bir dolaştı ortalıkta. Canı çok sıkılmıştı. O gidince hem kare bozuluyordu, hem de paraların çoğu onun önünde olduğu için oyunun keyfi kalmıyordu. Bir-iki kere yüksek sesle genzini temizledikten sonra Kenan'a doğru dönüp söylenmeye başladı.

— Bu kaçınıcı birader! Bir daha seninle masaya oturursam ne olayım. Bu kadından kurtulamadın gitti. Kadın da kadın olsa ba-

ri! Sana kaç kere söyledik, vazgeç şundan diye. Böyle giderse başın iyice belaya girecek. Görmüyor musun, adeta esir aldı seni. Evdeki karından çekmedin bu sürtükten çektiğini. Hem böyle ilişkiler bu kadar uzatılmaz, bir yerde kesip atılır. Duyan da hayatında hiç kadın görmedin sanacak.

— Bırak Allah aşkına Semih, zaten canım sıkkın, bir de böyle ulu orta konuşup benim canımı iyice sıkma.

— Sıkması var mı birader, şuraya oturalı telefonun susmadı! Ne istiyor bu kadın, anlamadık ki... Madem bu kadar kıymetli, madem bu kadar korkuyorsun ondan, bizimle bir daha masaya oturma. Çocuk oyuncağı değil ki bu! Şurada oturduk, bir yandan kafa çekiyor, bir yandan küçük küçük oynuyoruz. Bizim de tadımızı kaçırıyorsun. Artık pek genç de sayılmayız. Hepimiz yedik bu haltları ama tadında bıraktık. Tezgâhından geçmeyen kadın kalmadı maşallah ama hâlâ bıkmadın, usanmadın bu işlerden.

Semih doğru söylüyordu. Yine rezil olmuştu arkadaşlarına. Bu akşam kulübe keşke hiç gelmeseydi. Ama işten çıkıp dosdoğru eve gidecek bir adam değildi o. Üstelik böyle düzenli bir hayatta alışkın da değildi. Akşamüstü işten çıkınca yıllardır hep bu kulüpte toplanır, yer içer, kadından kızdan, arada bir memleket meselelerinden, işten güçten konuşur, sonra da masaya oturup küçük çaplı kumar oynarlardı. Eve gitmeleri gece yarısını bulur, arada bir içlerinden biri veya birkaçı hanımlarını atlatamadıkları için gelemezlerdi. Kenan kulübün müdavimlerindendi. Ne yapar eder iş çıkışı burada bir tek atmadan eve gitmezdi. Ama bu kadın son günlerde iyice azıtmıştı. Gerçi eve gidince ona krallar gibi bakıyor, bir dediğini iki etmiyor, tam bir geysa gibi her türlü hizmetini yapıyordu ama son günlerde akşamları eve geç gelmesine ısrarla karşı çıkıyor, her seferinde onu erken getirmenin bir yolunu buluyordu. Bugün de, "Doğum günümü unuttun mu yoksa?" deyince, Kenan'ın aceleyle masadan kalkmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Nasıl da unutmuştu Fadi'nin doğum gününü?

Şu kadınları hem çok seviyor, hem de bitmez tükenmez kaprislerine bir türlü tahammül edemiyordu. Yok doğum günü, yok

tanışma günü, yok yılbaşı, o da olmadı bayram derken törenler hiç bitmiyordu. Gerçi diğer erkekler gibi böyle şeylere o pek pabuç bırakmaz, çoğunda bir yolunu bulur ve atlatırdı ama bu sıralar aralarında bir türlü başa çıkamadığı bir gerginlik sürüp gidiyordu. Doğum gününde bari yanında olsa iyi olurdu.

— Tamam, tamam, ne deseniz haklısınız ama Fadi'nin bugün doğum günüymüş. Unuttum işte. Aslında buraya hiç gelmemeliydim bugün ama kafam karışık. İş güç derken unutmuşum birader.

Masada oturanlar bir yandan kıs kıs gülüyor, bir yandan da homurdanıyorlardı. Sen hem kendine metres tut, hem de kadının doğum gününü bile unut! Bu kadarı da nerede görülmüş?

— Yine de marifetli adamsın, dedi Sami, biz olsak hanımlar hemen kapının önüne koyarlardı. Büyü mü yapıyorsun bu kadınlara? Hele karını nasıl idare ettiğini anlamak mümkün değil. Bunca yıldır hiç mi bir şeyin farkına varmıyor bu kadın? Allah bilir geceleri de eve gitmiyorsundur.

— Bırakın Allah aşkına benimle uğraşmayı, siz işinize bakın. Alın, bu markaları da aranızda paylaşın. Para mara istemiyorum.

Kenan markaları masanın ortasına doğru ittikten sonra garsonun getirdiği şık, bej pardösüyü giyip siyah deri çantasını da eline aldıktan sonra hızla çıktı odadan. Kulübün büyükçe VIP odasında ağırlanıyorlardı. Her biri ya devlet dairesinde bürokrat ya da büyük işadamıydı. Yıllardır hiç ayrılmamışlardı. İyi çalışıyor, iyi kazanıyorlardı. Bu kadar çalıştıktan sonra biraz da keyif yapmak onların da hakkıydı. Hem artık pek genç de sayılmazlardı, kırklı yaşların sonuna gelmişlerdi. Çoluk çocuk büyümüş, her biri üniversite öğrencisi olmuştu. Hiçbirinin karısı çalışmıyordu. Gerçi onlar da üniversite mezunuydu ama hem kocaları iyi para kazanıyordu, hem de çoluk çocuk telaşı hep annelere kalmıştı. Bu devirde çok para kazanmak kolay değildi. Ya Kenan gibi dağ bayır gezecektin ya da gece yarılara kadar devlete hizmet edecektin. Küçük memur, saati dolunca çıkar ama büyük bürokratlar için saat kavramı yoktur. Gün olur gece yarısına kadar toplantılar devam ederdi.

Bu kulüp onlar için bir sığınak haline gelmişti. Ayrı bir odada oturup kalktıkları için başka kimse onları görmüyor, böylece gazetelere haber olmaktan kurtuluyor, geç saatlere kadar gönüllerince yiyip içiyor, erkek erkeğe sohbet ediyor, sonra da kıran kırana yanık oynuyorlardı. Zamanında kimi bakanlık, kimi müsteşarlık, kimi de daire başkanlığı yapmıştı. Gerçi şu anda aralarında bakan olan yoktu ama hâlâ çok üst düzey mevkilerdeydiler. İçlerine asla yeni birini almazlar, onlara hizmet eden garsonların bile değişmesine izin vermezlerdi. Onlar da bu hizmetin bedelini fazlasıyla öder, her gün garsonlara yüklüce bahşişler bırakır, devlet dairesindeki işlerinde her birine yardımcı olurlardı.

Kenan da önceleri devlette çalışıyordu. Orada kalsa şimdiye kadar çoktan o da bir şeyler olurdu ama o hırslıydı, parayı seviyordu. Bir an önce para kazanmak istemiş ve yıllar önce ayrılmıştı devletten. İnşaat mühendisliği okumuş, hemen kendine bir şirket kurmuş, eski ilişkilerini de kullanarak devletten ufak ufak iş almaya başlamıştı. Zamanla şirket büyümüş, yanında çalışanların sayısı gün gün artmış ve sonunda koca bir inşaat firmasının sahibi olmuştu. Bugünlere gelmek hiç de kolay olmamış, Türkiye'nin çeşitli illerinde şantiyeler kurulmuş ve özellikle gençliğinde eve barka gelememiş, bol bol seyahat etmesi gerekmişti. Onun bu seyahatlerden aslında bir şikâyeti yoktu. Zaten düzenli bir ev hayatını hiç sevmez, hep macera arar, özellikle kadınların başrol oynadığı maceralara bayılırdı.

Bu iş seyahatleri sayesinde kimseye hesap vermeden istediği gibi yaşayabiliyor, hayatından kadınlar hiç eksik olmuyordu. Bir kadınla ömrünü geçirecek biri değildi o, zaten kadınlar kendiliğinden düşüveriyorlardı kucağına. Haksız da sayılmazlardı hani. Onun kadar yakışıklı artist bile yoktu bu ülkede. Allah sanki yaratırken çok özel davranmıştı ona. Uzun boyu, atletik vücudu, yeşil gözleri, son derece düzgün burnu yetmezmiş gibi sesi bile çok etkileyiciydi. O da bunu bildiğinden kadınların dikkatini çekebilmek için hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Çocukluğunda bile diğerlerinden farklı bir ışıltısı vardı. Yaşıt-

larından her zaman daha iriyarı, daha gösterişli ve parlak bir çocuktur. Hele annesi ona adeta tapar, koca adam olduğunda bile onu, "Benim güzel oğlum, benim yakışıklı oğlum, bütün kadınlar kurban olsun sana," diye severdi hep. Özel olmak, ayrıcalıklı olmak kaderinde vardı sanki. Madem o böylesine özel, herkesten farklı, daha doğrusu üstün biriydi, tabii ki çevresindeki insanlar da ona her zaman saygıyla, sevgiyle yaklaşacaktı.

Merdivenlerden sekerek inerken canı sıkındı aslında. Böyle özel günleri oldum olası sevmezdi. Üstelik hediye filan da almamıştı. Şimdi hem bugünü unuttuğu için hem de bir hediye almadığı için bir sürü bahane bulması gerekecekti. Dışarı çıkmadan önce karısını arasa iyi olacaktı. Aceleyle bastı telefona. İki kere çaldıktan sonra açıldı telefon.

— Ne haber Handan, nasılsın?

— Merhaba Kenan, iyiyim. Sen nasılsın? Geldin mi?

— İyiyim, iyiyim. Geldim ama...

— Bu saatte aradığına göre, yine mi gelmeyeceksin eve?

— Sorma... Çok da yorgunum biliyorsun. Daha yoldan şimdi geldim. Arkadaşlara merhaba deyip çıkıyordum ki, Samsun'daki şantiyeden aradılar. Önemli bir sorun çıkmış.

— Ne sorunu?

— Şimdi sana uzun uzun anlatamam. Bir kaza olmuş galiba. Bir an önce gitmem gerekiyor.

— Bari eve uğra, bir duş al, çamaşırlarını filan...

— Yok, yok... Bunlara vaktim yok. Ben seni sonra yine arırım. Sen keyfine bak. Beni merak etme.

— Ama böyle de olmuyor ki... Her neyse, tamam... Sonra görüşürüz.

Her seferinde evi arayıp bir bahane uydurmak zoruna gidiyordu. Pardösüsünün eteklerini savurarak, hızla çıktı kulüpten. Hep başı dik, omuzları geride, gözleri etrafı tarayarak, biraz da salınarak yürürdü. Şoförü İsmail her zamanki gibi kapıda bekliyordu onu. Hemen koşup elindeki çantayı kaptı ve saygıyla eğilerek lacivert Mercedes'in kapısını açtı. Kenan arabaya biner binmez ilk işi

İsmail'e bir çiçekçinin önünde durmasını söylemek oldu: "Şöyle güzel bir buket çiçek yaptır, fiyakalı olsun."

Bir yandan da aklı Handan'da kalmıştı. İyi kadındı Handan. Ona karşı hep saygılı olmuş, gözünün tekini hep kapatmış, birçok şeyi görmezden gelmişti. Zaten başka türlü bu ilişkinin yürümesi mümkün değildi ve artık o da biliyordu bunu.

Yıllar önce bir kıskançlık krizi nedeniyle boşanmışlardı. Aslında kadın haklıydı. Bu sefer en yakın arkadaşıyla aldatmıştı onu ama bütün suç Kenan'da değildi ki, kadın kendiliğinden kucağına düşüvermiş, o da bu güzelliğe teslim olmuştu, hepsi bu! Kadın ona yanaşmasa, böyle bir şey olamazdı. Zaten o ara başka kadınlar vardı hayatında. Güzel olmasına güzeldi Özlem ama bütün güzellerin peşine düşmeye ömrü yetmezdi ki... O ara boş olsa, hadi neyse...

Özlem, Handan'ın yakın arkadaşı olması nedeniyle sık sık evlerine girip çıkıyor, Kenan akşamları eve ne zaman gelse Özlem'i evde buluyordu. Rakı masalarında şen kahkahalar atan, her yanından şehvet fişkıran bu kadını Kenan gibi bir adam nasıl reddedeceğini bilememiş, kısa süre sonra aynı yatağa girivermişlerdi. İyi bir mesleği vardı Özlem'in ve iyi para kazanıyordu. Üstelik güzeldi de. Bunca adam dururken kadın ısrarla Kenan'ın peşine düşmüş ve sonunda muradına ermiş, onu baştan çıkarmayı becermişti. Bekardı, istese kendine kırk koca bulacak kadar da güzel ve çekiciydi ama o ısrarla başkalarını değil, Kenan'ı istiyordu. Bütün bunları bilmek Kenan'ın da gururunu okşuyor, böyle bir kadın tarafından bu kadar sevilmek ve önemsenmek hoşuna gidiyordu.

Hızlı bir aşk başlamıştı aralarında. İkisinin de gözü dünyayı görmüyordu. Zaten Handan'a da bu yüzden yakalanmışlardı ya! Daha dikkatli olabilseler, belki de Handan'ın ruhu duymayacaktı. Gerçi bu ilişkinin gözlerden uzak yaşanmasını isteyen tek kişi kendisiydi. Özlem'in hiç böyle bir derdi yoktu. Tam tersine bu işin bir an önce su yüzüne çıkmasını istiyordu çünkü Kenan'a âşık olmuştu ve artık tek amacı onunla evlenmek ve bu birlikteliği sonsuza kadar sürdürmektir. Gerçi Handan onun çok yakın ar-

kadaşıydı, böyle bir şeyi kendine yakıştıramıyordu ama aşk başka türlü bir şeydi. Ayıp, günah dinlemiyordu. Hatta kendine bu yüzden kızamıyordu bile. Kenan'a öylesine tutulmuştu ki, dünya bir yana, Kenan bir yanaydı onun için.

Handan çok ağlamış, çok üzölmüştü o zamanlar. Aldatılmak kadar, en yakın arkadaşının ihaneti de çok ağır gelmişti ona. Kocasını sonunda itiraf etmiş, olayları doğrulamış ama bir özür bile dilememişti. Kenan onun hayattaki tek aşkıydı, onu unutamayacağını biliyordu ama gururunu daha fazla ayaklar altına alamazdı. Öfke ve kırılmışlıkla bir celsede boşandı ama kısa süre sonra kocasının Özlem'le evlendiğini duyunca, sanki dünya başına yıkıldı. O ara sık sık intihar etmeyi düşünüyordu çünkü Kenan'sız bir dünya çok boş geliyordu ona. Günler bir türlü geçmiyor, karanlık ve yalnız geçen uykusuz gecelerde boğulacak gibi oluyordu.

Kenan'dan çok Özlem'e, bazen de kendine kıızıyordu. O kadını ne diye evine sokmuş, kocasını hem de kendi gözlerinin önünde baştan çıkarmasına izin vermişti. Yıllarca birlikte olduğu arkadaşını hiç mi tanımamıştı? Onun baştan beri amacının ne olduğunu nasıl da anlamamıştı? Ne aptal bir kadındı! Göz göre göre kocayı kaçırmıştı elinden. Hem üniversite yıllarından beri bazı şeyleri bilmiyor muydu? Bütün kadınların Kenan'a nasıl baktıklarını, nasıl ağzının içine düştüklerini görmüyor muydu?

Kendisi de güzel bir kızdı ve her zaman beğenilmiş, onunla evlenmek isteyen pek çok erkek çıkmıştı karşısına ama Kenan başkaydı. O, hiçbirine benzemiyordu. Kadınların onu çok beğendiğini o zamanlar da biliyordu. Kocasını da az değildi hani! Bu tür talepleri pek geri çevirmezdi ama o ne de olsa erkekti. Onlarla biraz düşer kalkar, sonunda yine eve, karısına dönerdi. Bunları bilerek evlenmemiş miydi Kenan'la? Şimdi ne diye bu kadar kızmış, işi bu seviyeye getirmiş ve onu en yakın arkadaşına kaptırmıştı? Nasıl bu kadar aptal olabilmişti!

Zor bir erkekti Kenan. Zor ama benzersiz... Bu kadar sevmese, asla onunla yaşamaya katlanamazdı. Her şeyi karısından bekler, eve bir ekmek bile almazdı. Sadece eviyle değil, karısıy-

la da yeterince ilgilenmezdi. Hep aklı başka yerlerde, hayalet gibi dolaşır, evden kaçmanın her zaman bir yolunu bulurdu. Beş yıl evli kalmışlar ama çocukları olmamıştı. Çocukları olsa ikisi de böyle yapamaz, evliliği mecburen sürdürürlerdi. Yanlış yapmıştı Handan.

Bir şeyleri bahane edip eski kocasını aramalı, onunla yeniden ilişki kurmanın bir yolunu bulmalıydı. Bu hayat Kenan'sız çekilmiyordu. Nitekim sonunda öyle yapmış ve Kenan da bu aramalara memnuniyetle cevap vermeye başlamıştı. İlk buluştuklarında, ikisi de çok garip hissetmişti kendini. Kenan şimdi de Handan'la gizli gizli buluşarak Özlem'i aldatıyordu. Eskisinden daha heyecanlı bir ilişki başlamıştı aralarında. Sanki yılların özlemini giderir gibi ikisi de birbirini için adeta yanıp tutuşuyordu.

Aslında Handan çok iyi bir ailenin kızıydı ve özenle yetiştirilmişti. Önce kolejde okumuş, sonra da mimar olmuştu ama Kenan'la evlenince işini bırakmış, tek işi kocasına daha iyi hizmet etmek olmuştu. Kenan'ı tanıyana kadar hiçbir erkekle flört etmemiş, ailesinden gizli bir şeyler yapmamıştı ama Kenan'ı daha uzaktan gördüğü anda içinden ılık ılık bir şeylerin aktığını hissetmiş, üniversitenin bahçesinde artık hep gözleri onu arar olmuştu. Hem çok yakışıklı, hem de çok havalıydı. Diğer erkekler kızların peşinde koşarken, o tam tersi, sanki kızlardan başını alamıyordu. Hem ciddi, hem de romantik bir erkeğe benziyordu. Aşk denen şey, olsa olsa böyle biriyle yaşanabilirdi. Bir süre ona pek yaklaşmamıştı çünkü Kenan bir türlü kızlardan nefes alamıyor, her zaman çevresinde birbirinden güzel kızlar oluyordu.

Evlenmeleri için aradan uzun yılların geçmesi gerekmişti. O ısrarla Kenan'ın yanından ayrılmamış ve kendisini fark edeceği günü dört gözle beklemişti. Diğer kızlar gibi ona fazla yaklaşmayan ama yanından da bir türlü ayrılmayan bu çok güzel ve bir o kadar da hanımefendi kız sonunda savaşı kazanmış ve Kenan'la evlenen o olmuştu. Ciddi bir zafer kazanmıştı aslında. Sanki onlarca yırtıcı hayvanın arasına girip elde etmişti onu. Bununla ne kadar övünse azdı. O yüzden kocasının yanında hep başı dik gez-

miş, böyle bir adamla evli olmanın ne kadar ayrıcalıklı bir durum olduğunu hiç unutmamıştı. Hemcinslerinin onun yerinde olmayı ne kadar istediklerini biliyor, bunun keyfini sonuna kadar çıkarmaya uğraşıyordu.

Bütün bunları bile bile onu elinden kaçırmak affedilir gibi değildi doğrusu. Şimdi artık bulacağı hiçbir erkeğin Kenan'ın yerini tutmayacağını biliyor, için için kendini yiyip bitiriyordu. Herkes "Kenan'dan sonra şunun bulduğu adama bak" demez miydi? Üstelik Kenan, Özlem gibi, yani en az kendisi kadar güzel, itibarlı ve iyi bir mesleği ve parası olan bir kadınla evlenmişti. Ya bu dünyayı terk edip gidecek ya da kocasını geri almanın bir yolunu bulacaktı. Kenan da bu işe çok yatkın görünüyordu. Demek o da pişman olmuştu ayrıldığına. Demek onu seviyordu. Kenan tarafından sevmek ne müthiş bir duyguydu! İlişki ilerledikçe sevilmesine iyice inanmıştı Handan. Kenan ona çok müşfik davranıyor, her gün onu arayıp soruyor, sık sık görüşüyorlardı. Şimdi de acı çekme sırası Özlem'e gelmişti. Nasıl olsa bu ilişkiyi duyacak ve öfkesinden çatır çatır çatlayacaktı. Gururlu kadındı Özlem. Tıpkı kendisi gibi o da aldatılmaya dayanamazdı. Hemen ayrılırlar, sonra da Kenan yeniden onun olurdu.

Her şey tam da Handan'ın düşündüğü gibi olmuştu. Bu ilişkiyi duyan Özlem tek celsede Kenan'dan boşanmıştı. Handan mutluluktan havalarda uçarken Özlem yıllarca kendini toparlayamamıştı. Hatta bir ara İstanbul dışında bir hastanenin psikiyatri servisinde bir ay kadar yatmış, kullandığı ilaçlar depresyonunu düzeltemediği için sekiz on kere elektroşok tedavisi uygulanmıştı. Ailesi bütün bunları çevreden gizlemeye çalışsa da, Handan bir yerlerden duymuştu. İki üç kere intihar girişiminde bulunduğunu da biliyordu ama bunlardan Kenan'a hiç söz etmemişti.

Kenan'la sade bir törenle evlenmişlerdi. Sonunda muradına ermiş ve sevdiği adama yeniden kavuşmuştu. Kenan da mutluydu ama o yine eski Kenan'dı. Eve sık sık geç geliyor, iş seyahatleri hiç bitmiyor, seyahati olmazsa bu sefer de kulüpte arkadaşlarıyla sabaha kadar içki içiyor, eğleniyor, kumar oynuyordu. Başka ka-

dınlar yok muydu, şimdilik bunu tam olarak bilmiyordu ama iyi tanıyordu kocasını. O uslu dursa bile kadınlar buna izin veremeycek, bir şekilde ona yanaşmanın yolunu bulacaklardı. Ancak bir kere ağzı yanmıştı, Kenan'dan bir daha asla ayrılmayacak, bir daha onu başka kadınlara kaptırmayacaktı. Onun için o akşam eşinin ona yalan söylediğini bile bile pek sesini çıkarmamıştı.

Şoför İsmail, her zamanki çiçekçinin önünde durmuş, patronunun istediği gibi gösterişli bir çiçek yaptırmak üzere aceleyle inmişti arabadan. Kenan sağ arka koltuktan çiçekçiye doğru bakarken, vazoların içine özenle yerleştirilmiş papatyalara doğru eğilmiş, beyaz ceketli genç bir kadına takıldı gözleri. Aceleyle indi arabadan. Yanında duran çantasını almayı da ihmal etmedi. Dükkânın içine giriyormuş gibi kadının yanından geçerken düşürdü elindeki çantayı. Çantanın yerdeki su birikintisine hızla düşmesiyle etrafa pis sular sıçradı. Genç kadının sadece pantolonu değil, üzerindeki beyaz deri ceket de bundan nasibini aldı.

Kenan büyük bir mahcubiyet ve telaşla kadına doğru eğildi. Arabadan yüzünü görememişti ama şimdi burun buruna gelmişken iyice inceleme imkânı bulmuştu. Sarı saçlarını atkuyruğu yaparak arkasına toplamıştı. Yaşı otuzun üzerindeydi. Ona hissettirmeden soğuktan kızarmış ellerine baktı, yüzük yoktu. Demek evli değildi. Bu yaşta, bu kadar güzel bir kadın hâlâ evlenmemişse, mahzun ve yaralı olur, dedi içinden. Böyleleriyle ilişki kurmak kolaydı. Hayal kurmaktan, beyaz atlı prensini beklemekten hiç vazgeçmezdi böyleleri.

— Özür dilerim, çok özür dilerim... Hay Allah, ceketinize bile çamur sıçramış. Ne sakar bir adamım ben.

— Önemli değil...

Böyle derken, bir yandan üzerine sıçrayan çamurlu suları temizlemeye çalışıyor, bir yandan da başına gelen bu kazanın belki de hayra işaret olduğunu düşünüyordu kadın. Burun buruna geldikleri anda, o da dikkatle bakmıştı adama. Ne kadar hoş biriydi, ne güzel kokuyor ve ne güzel bakıyordu. Kılığından, kıyafetinden,

konuşmasından, elindeki çantadan işadamına benziyordu. Sonra sanki doğal bir refleksle kadın da ellerine baktı Kenan'ın. Alyans yoktu elinde. Demek bekârdı!

Cebinden aceleyle, beyaz, ipek bir mendil çıkardı Kenan. Bu devirde, cebinde ipek mendil taşıyan kaç erkek kalmıştı! Kadın uyanmak istemediği bir rüyada gibi hissediyordu kendini. Kenan ipek mendille ceketteki lekeleri zarif, heyecanlı, utangaç bir tavırla silmeye çalışıyordu. O sırada şoför İsmail'le birlikte dükkânın sahibi genç delikanlı geldi yanlarına. Ne olduğunu anlayamamış, yapacak bir şey var mı der gibi bakıyorlardı yüzlerine.

Kenan sesini iyice yükselterek, tam bir patron edasıyla hemen emirler yağdırmaya başladı.

— İsmail, hanımefendinin telefonunu ve adresini al, yarın sabah erkenden git ve ceketle pantolonu bizim temizleyiciye götür. Özellikle cekete dikkat etsinler. Deriyi hırpalamasınlar.

— Baş üstüne efendim.

— Oğlum, sen de şu papatyalardan güzel bir demet yap, hanımefendiye verelim. Kendimizi başka türlü nasıl affettirebiliriz, bilmiyorum.

— Baş üstüne efendim.

İsmail bu arada patronun yere düşen çantasını almış, temizlemek üzere içeri götürmüştü. Kenan bir iki silme denemesinden sonra ipek mendili kadının eline tutuşturmuştu. Mendilin üzerine isminin baş harfleri işlenmişti ve Kenan cebine koymadan önce, mutlaka kullandığı parfümü mendile de sıkardı. Kadın mendil elinde öylece kalmış, bütün bunlara ne diyeceğini bilemeden şaşkınlıkla bakıyordu. Kenan bir daha hiç gözlerine bakmamıştı kadının. Hatta olabildiğince ondan uzak duruyor, mahcup bir şekilde başını yerden kaldıramıyordu.

Çanta temizlendi, özenle hazırlanmış buket genç kadının eline verildi. Bu arada Kenan'ın istediği çiçekler de arabanın bagajına yerleştirildikten sonra sıra arabaya binmeye geldi.

— Hanımefendi, lütfen buyurun, sizi gideceğiniz yere kadar götürelim.

— Hayır hayır... Evim yakın zaten. Hem bu çiçekleri de aldınız. Gerçekten gerek yoktu bunlara.

— Gerek yok olur mu? Zaten utancımdan yüzünüze bakamıyorum. İnşallah üzerinizdeki cekette iz kalmaz. Yarın sabah İsmail gelip alacak onları. Sakarım işte... Hiç sevmiyorum bu huyumu. Yine bu gece bana uyku yok...

— Yok canım, o kadar abartmayın. Olur böyle şeyler...

Genç kadın bunları söylerken elindeki mendili ne yapacağını bilemiyordu. İpek mendil kirlenmişti. Şimdi bu lekeli mendili geri vermek olmazdı. Elindeki mendili evirip çevirirken Kenan'ın hafifçe eğilerek açtığı arka kapıdan arabaya bindi. Mendildeki harfleri görmüştü. K.B. Önemli bir adamdı galiba!

Kenan da kadının yanına ama biraz uzağına oturmuş ve az konuşuyordu. Kız İsmail'e yolu tarif ediyor, İsmail içinden gülerek denileni yapıyordu. Alışkındı böyle şeylere. Şu patron çok becerikli adamdı. Demek o ara arabadan kadını görmüş, yine yapacağını yapmıştı.

Kadının evi gerçekten de çiçekçiye yakındı. Araba köşedeki pembe apartmanın önünde durunca Kenan hemen fırladı arabadan. İsmail de inmiş, patronun arkasında hazır ol vaziyetinde bekliyordu. Kadına kapıyı Kenan açtı. Yine hiç yüzüne bakmadan, "Tekrar özür dilerim hanımefendi. Ben Kenan. Kenan Baran," diyerek elini uzattı kadına. O da kendine uzanan bu biçimli, içine yoğun bir sıcaklık yayan, büyükçe eli sıkarken, "Ben de Serap. Öğretmenim. Bu evde annemle birlikte oturuyoruz. Mendilinizi geri veremeyeceğim, çünkü kirlendi," dedi. Başını arkaya doğru atarak küçük bir kahkaha attı Kenan. Küçük, içten, duygulu bir kahkaha... "Ne önemi var. Bu akşamın bir hatırası olarak kalsın sizde. Memnun oldum tanıştığımıza. İyi akşamlar."

Genç kadın koluna astığı çantayla birlikte kucığına aldığı büyük papatya demetini göğsüne sıkıca bastırırken, bir elinde de Kenan'ın ipek mendilini tutarak apartmana doğru yürümeye başladı. Kenan başıyla İsmail'e işaret edince, o da peşi sıra gitti kadı-

nın. Çiçekleri elinden aldı. Asansörle oturduğu daireye kadar çıkarıp evi iyice öğrendikten sonra indi aşağı.

Kenan çoktan arabaya binmiş, İsmail'i bekliyordu.

— İyice öğrendin mi hangi dairede oturduğunu?

— Öğrendim efendim.

— İyi öyleyse. Yarın sabah erkenden git, ceketle pantolonu al ve temizleyiciye götür. Giderken çiçekçiden bir demet papatya daha al, içine de benim kartımı koymayı unutma. Öğretmenmiş, işe erken gider, gecikme sakın. Haa, Fadi'ye aldığın çiçek güzel mi bari? O telaşta bakamadım.

— Güzel efendim. Çiçekçideki en pahalı çiçekleri koydurdum. Kadife kurdeleyle de bağladı. Ablam begenecek.

Kenan rahatlamıştı. Bir taşla iki kuş vurmuşlardı. Hem Fadi'nin zırlıtısından kurtulmuştu hem de akşam akşam karşısına yeni bir huri çıkmıştı. Kız güzeldi. Artık kendisinin bir şey yapmasına gerek yoktu. Kız nasıl olsa onu arar, o da yine özür dileme, kendini affettirme bahanesiyle kızı yemeğe götürürdü. Gerisi nasıl olsa kendiliğinden gelirdi.

Kenan bir elinde koca çiçek buketi, ötekinde siyah deri çantasıyla apartmana girdikten sonra birinci katın merdivenlerini çıkarken kapı açıldı. Fadi onu her zamanki gibi pencerede beklemişti. Çiçeği ve çantayı sevgilisinin elinden aldıktan sonra kenara çekilerek onun içeri girmesini beklemiş, sonra da, "Hoş geldin tatlım," diyerek kollarını Kenan'ın boynuna sıkıca dolamıştı.

Kenan daha pardösüyü bile üstünden çıkarmadan ona dolanan bu kollardan biraz sıkılsa da onu hafifçe iterek, "Hoş bulduk canım, doğum günün kutlu olsun," demişti yavaşça. Ne acelesi vardı bu kadının? Kaçıyor muydu? Fadi ise Kenan'ı görmekten öylesine mutluydu ki, aceleyle çantayı salona, çiçeği mutfak masasına koyduktan sonra yeniden koşarak Kenan'ın yanına gelmişti. Şimdiki görevi Kenan'ın soyunmasına yardım etmektir. Pardösüyü elinden alıp kenarda duran vestiyere asmış, sonra da Kenan'ın salonun başköşesindeki koltuğa oturması için ona eşlik etmişti. Seviyordu bu adamı, hem de çok seviyordu. Gerçi doğum gününü bile unut-

muştı, aklı hep başka yerdeydi ama yine de ondan kopmak ölüm gibi geliyordu Fadi'ye. Ne kadar yakışıklı, ne havalıydı sevgilisi! Başka türlü bir elektriği vardı. Koltuğun kenarına oturup ona sarılınca Kenan'ın sigarayla karışık parfüm kokusunu iyice içine çekti. Bu kokuyu duymak bile her şeye değerdı doğrusu.

— Nasılsın canım, günün nasıl geçti? Yine çok mu yoruldun? Keşke bu kadar yormasan kendini! Şöyle ayaklarını uzat, dinlen biraz. Bak, sana ne güzel yemekler yaptım. Kaç saattir uğraşıyorum bu yemeklerle biliyor musun? Neden, çünkü benim sevgilim her şeyin en iyisine layık.

— Tamam, tamam, eline sağlık... Evet, biraz yoruldum. Ne de olsa uzun yoldan geldim. Biraz işim vardı, onu halletmeden çıkamadım.

— Ama şirkette değildin, yine kulübe gittin değil mi?

— Semih'le konuşmam gerekiyordu. Onu da bu saatte ancak kulüpte bulurum. Oraya gidince de bir iki tek attık işte.

— Ama benim doğum günümü bile unuttun!

— Yok canım, unuttuğumu da nereden çıkardın? Sen aradığında işim bitmek üzereydi. Zaten geliyordum.

Fadi aslında alışkındı böyle şeylere. Kenan hiçbir zaman ona verdiği sözleri tutmaz, o hatırlatmadıkça önemli günlerin hiçbirini hatırlamaz, aldırılmazdı böyle şeylere. Erkeklerin çoğu böyle değil miydi? Hem Kenan gibi önemli bir adam, bunca işin gücün arasında böyle şeyleri unutabilirdi. Bunları doğal karşılıyor ama yine de ona sitem etmeden duramıyordu.

Beraberlikleri on yıla yaklaşmıştı. On yıl, dile kolay! Ne günlerdi onlar! Onun gibi bir adamın sevgilisi olabileceğine, rüyasında görse inanmazdı Fadi ama olmuştu işte. O zamanlar üniversitede okuyor, aldığı burs parası yetmediği için de akşamları bir kulüpte garsonluk yapıyordu. Beş kız kardeşten tek okuyan Fadi'ydı. İlkokuldan beri derslerinde çok başarılı olduğu için okul yönetimi ve öğretmenler destek olmuş, üniversite sınavlarında aldığı çok yüksek puan nedeniyle devlet ona burs vermişti. Ailesinden zaten bir destek yoktu.

Önce geceleri sabaha kadar bir otelin santralinde çalışmış ama aylarca hiç uyumadan yaşamak çok zorlamıştı onu. Ancak yine de oradan kazandığı parayla kalın bir mont almıştı kendine. Daha sonra bu kulübe girmeyi başarmıştı. Her gün akşamüstü beş gibi okuldan çıkınca geliyor, kulüp kapanana kadar çalışıyordu. İşletmeciler çok memnundu ondan. İki kişinin yapacağı işi tek başına yapıyor, asla kaytarmıyor, ne verirlerse itiraz etmiyor, sigorta bile istemiyordu. Hep başı önünde gezer, müşterilere çok saygılı ve mesafeli davranır, işletmenin giymesi için kendisine verdiği iş kıyafetleri her zaman tertemiz olurdu.

Hayata bu kadar asılmasa, kardeşleri gibi kaderine razı olurse bu kadar acı çekmezdi. Bu kadar okumasa, her şeyi bu kadar bilmeseydi, bazı şeyleri görmeyiverse belki de daha huzurlu bir hayat yaşayabilirdi ama öyle değildi işte. İçinde yaşadığı çevredeki insanlardan ne kadar farklı ve bir sokak faresi kadar acınası bir durumda olduğunu hayat her fırsatta yüzüne vuruyordu. Arkadaşlarının en önemli sorunu o gün ne giyecekleriydi. Onun böyle dertleri yoktu çünkü ne giyeceği zaten belliydi.

Kenan'la bu kulüpte tanışmışlardı. Kenan oranın değerli üyelerinden biriydi. Tuhaf bir çekiciliği vardı. Sanki etrafına farklı bir elektrik yayılıyordu. Hele o kahkahaları kulübün duvarlarında çınlıyor ve onu derinden etkiliyordu. Ağlayan, inleyen, ıstırap çeken insanlara alışkındı. Ne oluyor, ne hissediyordu da böyle şen, böyle coşkulu olabiliyordu insan! Dünyaya hem erkek, hem de bu kadar yakışıklı ve güzel biri olarak gelmek nasıl büyük bir şanstı.

Gerçi Kenan hep neşeli ve keyifli değildi. En küçük dikkatsizliği affetmez, suyunu hep soğuk, ekmeğini hep sıcak ister, sigara tablasına bir taneden fazla sigara söndürmezdi. Rakısının bittiği anında fark edilmez ve hemen servis yapılmazsa kızar, sanki çok önemli bir yanlış yapılmış gibi ortalığı ayağa kaldırır, söylemediğini bırakmazdı. Onun için kulüpte çalışan herkes ondan korkar, o kulüp sadece ona aitmiş gibi her konuda ona öncelik tanınırdı ama bu bile o zamanlar Fadi'nin çok hoşuna gidiyor, herkes gibi

o da Kenan'a daha çok saygı duyup önemsiyordu. Demek adam kendine ne kadar güveniyordu ki, kimsenin yapmadığını yapıyor ve her konuda ona özen gösterilmesinde ısrarcı oluyordu.

Kulübün VIP odasında sekiz on kalantor adam hep birlikte oturur, o odadan pek çıkmaz, orada yer içer, kumar oynarlardı. İşletme, o odaya servis yapmak üzere yılların garsonu Süleyman'la Fadi'yi görevlendirmişti. Aslında adı Fadi değil, Fadime'ydi. Bu adı ona Süleyman takmıştı. Servis işini daha çok Süleyman yapar, Fadi de o odadakilerin özel sekreteri ya da asistanı gibi çalışırdı. Kulübe gelen bütün telefonlara o bakar, VIP odasındakilere kimi bağlayıp kimi bağlamayacağını çok iyi bilir, her birinin kapıda bekleyen şoförleriyle o ilgilenir, patronlarını kaçta almaları gerektiğini, şoförlerin yiyip içmelerini hep o ayarlardı. Kırkta bir Fadi işe gelmezse kulüpte herkesin eli ayağına dolanır, VIP odasındakilerden fırça yememek için ne yapacaklarını şaşırırlardı. Zaten Fadi izin yapmaz haftanın yedi günü olabildiğince işinin başında olmaya gayret ederdi.

Kulübün telefon santralinin bulunduğu küçük odada arada bir kitaplara şöyle bir göz gezdiriyordu. Onun derdi dersler değildi, okulu nasıl olsa bitirirdi ama dil bilmiyordu.

Bir gün özel konuklarına laf arasında İngilizce öğrenmek istediğinden söz etmiş, Kenan çok ilgilenmiş, ilk fırsatta ona bir kurs ayarlayacağına söz vermişti. Fadi dil öğreneceğine seviniyordu ama onu asıl heyecanlandıran, Kenan Bey'in ona gösterdiği ilgiydi. Günün birinde, az da olsa ona benzeyen birini bulabilecek miydi acaba?

Birkaç hafta sonra, hafta sonları sabahdan öğleye kadar gidebileceği bir dil kursu ayarlamıştı ona Kenan. Sık sık onları arayan karılarına o gün ne söylemesi gerektiğini en iyi Fadi biliyor, karıları değil de arayan başka kadınlarsa, onlara da en doğru ve en yerinde cevabı yine Fadi veriyordu. Artık hiçbirisi Fadi'siz olamıyordu. Diğerlerini değil ama Kenan'ı, karısından başka bir kadın ararsa canı sıkılıyordu Fadi'nin.

Kulüpte çalışmak başka bir boyut getirmişti Fadi'nin hayatına.

Artık kendini eskisi gibi sokak faresine benzetmiyor, hatta önemli biri olduğunu düşündüğü zamanlar bile oluyordu. Kulüp yönetimi VIP konuklarının ondan ne kadar memnun olduğunu biliyordu çünkü her biri oraya gelir gelmez karşısında Fadi'yi görmek istiyordu. Bu yüzden ne olur, ne olmaz diye hemen Fadi'yi sigorta ettirmiş ve ücretini artırmışlardı. Eskiden yaşamak ve hayata tutunmak için sadece hayalleri vardı Fadi'nin ama şimdi kılık kıyafetine, saçına başına daha fazla özen gösteriyor, dişlerini her gün fırçalıyor, parfüm bulamasa bile deodorant sürerek daha güzel kokmaya çalışıyordu.

Bu adamların sayesinde belki iş bulması da daha kolay olurdu. Kimi devlette çok önemli yerlerdeydi, kimi de ülke çapında iş yapan büyük şirketlerin sahibiydi. Ama sık sık kafası bu adamları arayan kadınlara takılıyordu. Anlayamıyordu onları. Kendisi ne olursa olsun asla böyle bir şey yapmayacaktı. Onu kimse sevmese de evli erkeklerle bir ilişki yaşamayacak, gözünün tutmadığı, hayranlık duymadığı biriyle bırak evlenmeyi, arkadaşlık bile etmeyecekti. Güzel bir kız değildi. Onu beğenen de olsa olsa kendi gibi biri olacaktı. Böyle birine o asla âşık olamazdı. Gerekirse ömrünün sonuna kadar evlenmeyecekti.

Gündüz çok çalışsa da geceler onundu. Gece hemen uyumak istemez, biraz olsun hayal dünyasında gezinmek isterdi ama gündüz o kadar çok yorulurdu ki, çoğu zaman daha hayallerin tadına varamadan uyur kalırdı. Öyle hemen uyuyup kalmasa ne güzel olacaktı. Bunu bildiği için artık sadece tek bir karede toplamıştı hayallerini. Siyah kürk mantosunun yakalarını kaldırıp beyaz Mercedes'ine bindiği gibi basıyordu gaza hayalinde. Ankara'nın ışıklı caddelerinde son hızla gidiyordu. Arabanın radyosunu açmayı da ihmal etmiyordu hiç.

Geceleri iş çıkışı genelde kulübün şoförü onu kaldığı yurda bırakır, yurt görevlileri de onun akşamları çalıştığını bildikleri için bu duruma bir şey demezlerdi. Bir akşam VIP konukları çok geç saatlere kadar kulüpte kalmış, Fadi'siz asla olamayacakları için de, "Şoför gitsin, birimiz onu yurda bırakırız," demişlerdi. O akşam,

“İnşallah Kenan Bey’in arabasına binerim,” diye çok dua etmişti içinden. O lacivert Mercedes’in arkasına, Kenan Bey’in yanına kurulmayı çok istiyordu. Kimbilir hangi güzel ve havalı kadınları ağırlamıştı o Mercedes!

Gerçekten de öyle olmuş, onu yurda gecenin bir yarısında Kenan Bey bırakmıştı. Şoför kapıyı açmış, o binene kadar ayakta beklemiş, sonra kapısını kapatıp öyle geçmişti yerine. Yol boyu sohbet etmişlerdi Kenan Bey’le. Ne kadar konuşkan, nasıl da cana yakın bir adamdı! Onunla konuşurken kalbi ağzına gelmiş, hep sesi titremiş, gözlerine sanki başka türlü bir pırıltı yerleşmişti. İçinden, “Bir mucize olsa, ben hep bu arabaya binsem, hep Kenan Bey’in yakınında olsam, hatta bana sarılsa,” diye geçirmiş, sonra da böyle şeyler düşündüğü için utanmıştı kendinden. O gece çok sarhoştur Kenan Bey. Ne de olsa bu saatlere kadar hepsi de aralıksız içki içmiş, kumar oynamışlardı. Konuşmasında bile hafif bir tutukluk vardı. Bir ara nasıl olmuşsa olmuş, Kenan kolunu ona doğru uzatmış, kızı kendine çekmiş ve saçlarından öpüvermişti. O anda heyecandan öleceğini sanmıştı Fadi. Allahtan tam da o sırada yurdun önüne gelmişler, şoför aceleyle yerinden fırlayıp Fadi’nin kapısını açmış ve utancından Kenan Bey’e teşekkür bile etmeden kendini sokakta bulmuştu.

Neler oluyordu? Koskoca Kenan Bey ona ilgi mi duyuyordu yoksa? Onca güzel kadın dururken, böyle bir şey olabilir miydi? Yok, olmazdı öyle şey.

Ertesi akşam işe gittiğinde eli ayağı titriyor, her zaman kolayca başa çıktığı işlerin altından bir türlü kalkamıyor, Süleyman Efendi ise onun bu haline bir anlam veremiyor, “Hasta mısın yoksa kızım?” diye sorup duruyordu. Ama o gün ortalık yine çok karışıktı. Kenan Bey’in sevgililerinden birinin kocası durumu fark etmiş ve kulübe baskına gelmişti. Bu adam nasıl bu kadar cesur olabiliyor, hiçbir şeyden korkmamayı başarıyordu? Adam Kenan Bey’i önce telefonla aramış, karısıyla bir ilişkisi olup olmadığını sormuş, o da, “Evet, var ama bunu bana değil eşinize sorun,” demişti. Fadi bu konuşmayı kulağıyla duymamış, çalışanlar o gün

bundan başka bir şey konuşmadığından, olayı en ince ayrıntılarına kadar onlardan öğrenmişti. Adam kozlarını paylaşmak üzere kulübe geleceğini söyleyince de, "Hayhay, ne zaman isterseniz gelin," demiş ama kapıda bekleyen bütün şoförler seferber edilmiş, karakollardan sivil polisler istenmiş, gece yarısına kadar bütün kulüp alarına geçmişti. Sonunda adam gelmiş ama geldiğine, geleceğine pişman olup geri dönmüştü.

Ama artık geceleri onu kaldığı yurda sık sık Kenan Bey bırakmıştı. Fadi o arabaya binmeyi hem çok istiyor, hem de korkuyordu. Aslında neden korktuğunu kendisi de bilmiyordu ama korkuyordu işte. Bu adam artık ona her akşam sarılıyor, onu her seferinde öperek uğurluyordu. Aslında kötü bir niyeti olmadığını anlamıştı. Öyle olsa bu girişimlerin devamı gelir, onu rahatsız etmeye, daha ileri gitmeye kalkardı. Oysa Kenan Bey asla böyle bir şey yapmıyor, ilk gece ne yaptıysa sonraki geceler de aynı şeyleri yapıyor, ona hafifçe sarılıp saçlarından öpüyordu sadece. Daha ileri gitmek isteyen o değil, kendisiydi. Âşık mı olmuştu acaba? Aşk böyle bir şey miydi? Sabahlara kadar onu düşünmek, onu bir an önce görebilmek için akşamı iple çekmek, yanından hiç ayrılmak istememek, aklından bir an bile çıkaramamak... Bu muydu aşk? Aklını kaçırmış olmalıydı?

Aslında Fadi gerçekten akıllı, mantıklı, nerede, ne yapacağını bilen bir kızdı. Olmadık insanlara gönlünü kaptırmak da hiç ona göre bir şey değildi. Böyle biri tarafından asla seilmeyeceğini biliyor ama bu rüyanın bitmesini de istemiyordu. Ayrıca gözü yükseklerdeydi. Bu hayatla göze göz, dişe diş mücadele edecek, başkaları nasıl başardıysa o da başaracak, bu dünyaya boyun eğmeyecek, paraysa parayı, itibarsa itibarı, bir gün mutlaka elde edecekti.

Arkadaşları yaşadıkları anın peşine düşüyor, çoğu zaman derslere bile boş veriyor, ailelerine yalan üstüne yalan söylüyorlardı. Bazılarını anlayabiliyordu. Nasıl olsa bir yolunu bulacaklarından emindiler ama bazıları olmadık birinin peşine düşüyor, âşık olduklarını sanıyor, göz göre göre yarınlarını berbat ediyorlardı. O öyle değildi. Öyle de olmayacaktı. Tanrı onu zor bir ortamda yol-

lamıştı bu dünyaya. Geçmişini düşünmeyi kendisine yasaklamıştı. Geçmiş geçmişti. O artık hiç geriye hakmamalı, hep geleceği, gelecekte yaşayacağı güzel günleri düşünmeliydi.

Şimdi artık geceleri yatağa girince işler değişmişti. Önce Tanrı'ya, ona bu güzellikleri yaşattığı için uzun uzun teşekkür ediyor, sonra başlıyordu Kenan Bey'li hayaller kurmaya. Herkese çabucak kızan bu adam, ona kolay kolay kızmıyor, hatta arada bir teşekkür bile ediyordu. Acaba ona bu kadar farklı davranmasının altında yatan başka şeyler olabilir miydi?

Fakültenin son sınıfına geçmişti, yakında mezun olacak ve öğrenci yurdundan ayrılacaktı. İyi ama hemen iş bulamazsa nerede barınacak, kimin yanına sığınacaktı? Nasıl bir düzen kuracak, bir ev tutarsa kirasını nasıl ödeyecek, girdiği işten şimdiki kadar para kazanabilecek miydi? Şimdi hem burs, hem asgari ücret üzerinden de bir maaş alıyor, hem de VIP odası mensupları cebini bol bahşişle dolduruyordu. Kurs parasını da Kenan Bey ödüyordu. Eline geçen paranın bir kısmını ailesine gönderdiği için bir birikimi de yoktu.

Sonunda bu konuyu bir gece arabada Kenan Bey'e açtı. Okulu bitirir bitirmez acilen iyi bir işe ihtiyacı vardı. Başka türlü kendine bir ev tutamaz, kira ödeyemezdi. Kenan Bey her zamanki gibi büyük bir dikkatle onu dinlemiş ve konuyla ilgileneceğini söylerken de ağzının kenarıyla hafifçe gülümsemişti.

Arada bir alnına dökülen birkaç tel saçını iri uzun parmaklarıyla geriye atışı, yemyeşil gözlerini sık sık sağa sola oynatarak etrafa bakarken o gözlerde bütün kadınların gördüğü ateş, kumarda kazandığı zaman oturduğu yerde arkaya kaykılarak attığı neşeli kahkahalar, ona her yaklaştığında içine işleyen erkek kokusu... Her şeyi özeldi bu adamın. Ona bakınca insan önce onun erkeksizliğini görüyor hatta bunu ta içinde hissediyordu. Bu çok özel adama âşık olmuştu Fadi.

İşte bu hikâye böyle başlamıştı ve Bahçelievler'deki bu dairede yıllardır Kenan'la birlikte oturuyorlardı. Çok seviyordu evini ama bu ev Kenan gelmezse ona batıyor, akşamları camın önünde dört gözle onu bekliyordu. Kenan'a olan sevgisi ve aşkı tarif edilemeyecek kadar büyüktü. Ona adeta tapıyordu. Tek sıkıntısı başka kadınlardı. Kenan'ın nasıl çapkın biri olduğunu eskiden beri biliyor, çok güzel, ondan daha işveli, her bakımdan daha üstün bir kadın çıkar da Kenan'ı elinden alır diye ödü kopuyordu. Yıllar işte hep bu korkularla geçmişti.

Evli olduğunu baştan beri biliyordu ama buna kâğıt üzerinde kalmış bir evlilik diyordu Kenan. Zaten düzgün giden bir evlilik olsa, bunca yıl onunla beraber olabilir miydi? Ne tuhaf bir kadındı karısı! Adam on yıldır doğru dürüst eve bile gitmiyor, yine de hiçbir şey yokmuş gibi oturuyor evinde. Ama bu böyle gitmezdi, nasıl olsa bir gün bu işe daha fazla dayanamayacak ve çekip gidecekti. O zaman da hemen evleneceklerdi Kenan'la. Aslında Kenan da sevmiyordu karısını. O Fadi'yi seviyor ve bunu her fırsatta dile getiriyordu.

Okul bitmiş, Kenan ona şimdi çalıştığı işi buluştu. Çalışmaktan hiç kaçmadığı için işinde kısa sürede yükselmiş, şirkette sayılan, sevilen bir idareci oluvermişti. İngilizceden sonra bir de Almanca kursuna gitmiş, her iki dili de konuşabildiğinden, şirketin bütün dış ilişkileri kendisine verilmişti. Bu yüzden sık sık yurtdışı seyahatleri oluyor, bu ülkelere bazen Kenan da onunla birlikte gidi-

yordu. Eğer yalnız giderse akli hep Kenan'da kalıyor, nereye gitti, kiminle beraber diyerek günde belki yüz kere arıyordu.

Bu arada okulu bitirmek ona yetmemiş, bir de yüksek lisans yapmıştı. Onca yorgunluktan sonra gece Kenan'ın koynundan çıkıp oturuyordu masanın başına. Daha da yapması gereken bir şeyler olsa onları da yapacaktı. Böyle şeylerden kaçmazdı. Yükselmek, önemli biri olmak, çok para kazanmak ilk günden beri en büyük hayaliydi. Gerçi Kenan zor bir erkekti, çok hizmet istiyordu ama olsun, onun çevresinde pervane gibi döner, onu bu evde rahat ettirebilmek için elinden geleni yapar, Kenan uyuduktan sonra kalkıp dersini çalışırdı. Özellikle son yıllarda hiç para sorunu kalmamıştı. Artık Kenan'dan beş kuruş istemiyordu. Ailesine düzenli olarak para gönderiyor, kirasını kendi veriyor, evin bütün masraflarını karşılıyordu. Sevgilisine birbirinden güzel yemekler yapıyor, sofrada rakısını hiç eksik etmiyordu. Kenan'dan artık para kabul etmemek kırılan gururunu biraz olsun tamir ediyor ama yine de bazen kendini ona borçlu hissediyordu. O yardım etmese, bugünlere gelebilir miydi acaba?

Aslında hayat ona son yıllarda kötü yüzünü göstermekten vazgeçmişti galiba. Sonunda belki de şansı dönmüş, kötü günler geride kalmıştı. Ah şu Kenan'ın karısı da bir an önce çekip gitse, kendisi de metres durumundan bir an önce kurtulsa ne güzel olacaktı. Bunun için çok dua etmiş, camilere gitmiş, adaklar adanmış ama aradan tam on yıl geçmesine rağmen Tanrı bu dileğini bir türlü kabul etmemişti.

İşyeri bir yıl önce altına özel araba bile vermişti. Artık her sabah kapıya şoför gelip alıyordu onu. Bu arada ehliyet almış, biriktirdiği parayla bir de araba satın almıştı. Bazen şehirlerarası seyahatlere çıkıyor, en lüks otellerde kalıyorlardı. Bir tek o seyahatlerin parasını Kenan ödüyordu. Aslında orada da kendi parasını ödemeyi isterdi ama bu kadarı da Kenan'a ayıp olurdu belki.

Kenan'dan başka erkek tanımamıştı. Ona öylesine bir tutkuyla bağlıydı ki, kimseyi gözü görmüyordu zaten. Kendini ondan hep aşağı görüyor, aradaki mesafeyi kapatmak için var gücüyle çalışı-

yordu. Çevresi ona saygı gösteriyor, ona bağlı çalışan pek çok kişi yanlış yapmamak, Fatoş Hanım'ı kızdırmamak için gözünün içine bakıyordu. Fadi'den sonra, şimdi de insanlar ona Fatoş diyor-du. Onun sayesinde çalıştığı şirket eskisinden çok daha fazla para kazanıyor, bu da yetmezmiş gibi onun ürettiği pek çok yeni pro-jeyi hayata geçiriyorlardı. Kazandıkları paradan Fatoş Hanım'a da prim vermeye başlamışlardı. Böyle giderse yakında kendine ait bir evi bile olacaktı ama her şeye rağmen Kenan hâlâ bir başka-sıyla evliydi ve bunu herkes biliyordu. Hanımefendi olmuş ama metres olmaktan kurtulamamıştı. Şimdilik bu durum iş hayatın-da önüne engel olarak çıkmamıştı ama içinden bir ses onu hiç ra-hat bırakmıyordu. Bu ses sürekli olarak, "Sen Kenan'ın metresi-sin," diyordu. Arkadaşları da, "Üstelik yaşı da senden çok büyük! Nerede bulacak senin gibisini," diyor ama Fatoş'u asla ikna ede-miyordu. Bu kadınlara pek güvenmiyordu aslında, acaba onu kús-kanıyorlar mıydı? Kenan gibi birini hiçbiri bulamamıştı. Hepsi de evliydi ama kocaları Kenan'ın eline su dökemezdi.

Kendini Kenan'a beğendirebilmek için yapmadığı kalmamış-tı. Gözlükleri atalı çok olmuştu. Bir de üstelik renkli lenslerle ma-vi gözlü olmuştu. Güzellik salonları, kuaförler, modaevleri der-ken, sonunda o da beğenilesi bir kadın olmayı başarmıştı. Artık kimse ona çirkin diyemezdi ama yine de dünya güzeli olmadığını biliyordu. Kenan gibi o da olabildiğince kaliteli şeyler kullan-maya çalışıyordu.

Hep aklına ilk tanıştıkları, ilk beraber olmaya başladıkları gün-ler geliyordu. Kenan geceleri iş çıkışı onu kaldığı yurda kadar ara-basıyla götürürken, yol boyu ona hiç dokunmuyor, sadece yur-dun önüne gelince hafifçe sarılıp saçlarından öpüyordu. Acaba ona neden daha fazla yaklaşmıyordu, onu yeteri kadar beğenmi-yor, ona farklı bir ilgi duymuyor muydu? Fadi onun için sadece yurda bırakılması gereken gariban bir kız mıydı? Öyleyse saçları-nı öperken o iç çekmeler neyin nesiydi? Her seferinde Fadi'ye, çok daha fazlasını istiyor ama ona olan saygısından yapmıyor gibi his-settiriyordu. Acaba yanılıyor muydu?

Daha sonra Kenan ona bir de ev kiralamış, içini dayamış, döşemiş, Fadi'ye de eve geçip oturmak kalmıştı. O zamanlar Kenan, "Ben arada bir uğrar, bir ihtiyacın var mı diye sorarım. Sen keyfine bak," demişti. Bütün bunları bu adam tamamen karşılıksız yapmıştı. Belki de Fadi istemese, ona elini bile sürmeyecekti. Tam da dediği gibi arada bir uğramaya başlamıştı. O sıralar sevinçten ve heyecandan Fadi'nin içi içine sığmıyordu. Artık bugüne kadar hayal bile edemeyeceği kadar güzel bir evi, iyi para kazandığı bir işi olmuştu. Kimseye hesap vermek zorunda değildi. Yediği önünde, yemediği arkasındaydı. Üstelik arkasında Kenan Bey gibi biri vardı.

Arada bir geceleri kulüpten çıkan Kenan ona uğruyor, birlikte kahve içiyorlardı. Bu gelişlerde Kenan camın önünde karşılıklı duran koltuklar yerine, televizyonun karşısındaki kanepeye oturmayı tercih ediyor, Fadi de yanına oturuyordu. Önceleri sadece veda ederken ona sarılırken, sonradan kanepede artık ona sarılarak oturuyor, çok güzel sözler söylüyor ama yine de "İstemediğin yerde söyle, hemen durayım," demeyi de ihmal etmiyordu.

Fadi istemesine istiyordu ama böyle bir ilişki başlarsa, bir daha Kenan'dan vazgeçemeyeceğinden korkuyordu. Onu kaybetmeyi göze alamıyor, bundan sonra hiçbir erkeğin onun yerini tutamayacağını biliyor ama yine de korkuyordu. Hep Kenan'ın kârısı geliyordu aklına. Gerçi Fadi olmasa da o kadın kocası tarafından sürekli aldatılıyordu ama Kenan Bey'in ona farklı bir düşkünlüğü vardı. Aralarında bir ilişki başlarsa belki de kârısını boşayıp onunla evlenecekti. Zaten başka türlüünü Fadi de kabul etmezdi. Gün olur, Kenan bu eve gelmekten vazgeçerse, işte o zaman dünya başına yıkılacaktı.

Kanepede otururken ona hem sıkıca sarılmak istiyor, hem de içindeki korkular yüzünden istediği gibi yaklaşmıyor, geri duruyordu. Belki de Kenan bu yüzden ona kırılmış ve istenmediğini düşündüğü için son günlerde arayış iyice açmış, eskisi gibi akşamları uğramaz olmuştu.

Fadi akşamları eve gelir gelmez aceleyle hemen bir duş alıyor, süslenip püsleniyor ve camın önündeki koltuklardan birine oturup, gözleri yolda Kenan'ı bekliyordu ama günler geçiyor, ondan bir ses çıkmıyordu. Sonunda daha fazla dayanamamış ve on gün sonra aramıştı Kenan'ı.

Kenan telefonda Fadi'nin adını görünce gülümsemişti. Çünkü bütün bunlar planının bir parçasıydı. Onun hayatı bu tür planlar üzerine kuruluydu zaten. Her yaş ve her seviyeden kadın, onun hayatını renklendiriyor, zenginleştiriyor, güzelleştiriyordu. Ancak onlarla beraberken kendisinin ne kadar değerli, önemli ve benzersiz olduğunu hissedebiliyordu.

Kendine güvenen, enerjik, keyifli ve duygulu bir ses tonuyla açtı telefonu. Fadi ise çocuk gibi titriyordu telefonda. Ya bir daha gelmezse diye içi içini yiyordu. "Merak ettim sizi, uzun süredir gelmediniz de..." diye başlamıştı söze. "Merak edecek bir şey yok, seni rahatsız etmek istemedim," demişti Kenan.

"Size güzel yemekler hazırlasam, beraber yemek yer miyiz?" demiş, ama yine istediği cevabı alamamıştı. "Bu hafta olmaz, işlerim çok," deyip kapatmıştı Kenan.

Fadi günlerce ağlamış, ne yapacağını, bilememiş, tekrar aradığında yemeye gelmeye zor da olsa ikna edebilmişti. O gün işten erken çıkmış, elinden geldiğince güzel bir masa hazırlamaya çalışmış ve camın önünde saatlerce beklemişti Kenan'ı. Yemekler soğumuş, Kenan gelmemişti. İşte o zaman iyice yıkılmıştı Fadi. Kendini çok yalnız ve çaresiz hissediyordu. Bir kere daha aramayı da gururuna yediremiyor, gözünde yaşlarla oturuyordu camın önünde. Bir evi, iyi bir işi vardı. Kış bitmiş bahar gelmişti aslında ama o hiç mutlu değildi. Kenan'ı hiç tanımasa belki bunlar onu mutlu edebilirdi ama tanımış ve sevmişti bir kere. O olmadan bunların hiçbir anlamı yoktu ki...

Gece yarısına doğru lacivert Mercedes yanaşmıştı kapıya. Sevinç değildi duyduğu, bundan çok daha öte bir duyguydu. Arabadan inen Kenan'ı gördüğü halde yerinden kıpırdıyamıyor, gözlerini hafifçe kapatmış, sürekli, "Teşekkür ederim Tanrım,

onu bana gönderdiğin, dualarımı kabul ettiğin için teşekkür ederim,” diyordu.

Adam içeri girer girmez Fadi sıkıca sarılmıştı ona. Kenan önce biraz isteksiz davranmış ama bundan çabuk vazgeçmiş ve soluğu divanın üstünde almışlardı. Bekâretini o akşam, bu divanda kaybetmiş, sonra da olaylar yavaş yavaş bu noktaya kadar gelmişti.

İşte bugün, doğum gününde yine birbirinden güzel çiçekler getirmişti sevgilisi. Aceleyle mutfığa koşup ılık ılık parlayan büyükçe kristal vazoyu çıkardı, çiçeklerin üzerindeki kırmızı kadife kurdeleyi becerikli elleriyle çözdü ve çiçekleri vazoya özenle yerleştirmeye başladı. Bembeyaz, mis kokulu krizantemleri, ince uzun orkideleri çok beğenmişti. Sonra da vazoyu kucağına alıp koşarak salona gitti. Masayı çoktan hazırlamış, ince beyaz porcelen tabakların yanına gümüş çatal ve bıçakları tam da olması gerektiği gibi koymuştu. Ne de olsa bir zamanlar kulüpte böyle şeyleri çok iyi öğrenmişti. Peçeteleri öyle güzel katlamış, kristal bardakları öyle itinayla yerleştirmişti ki, uzaktan bakınca, masa sanki onları yanına çağırıyordu.

Bu arada Kenan camın önünde duran büyük kadife berjere yerleşmiş, bacak bacak üstüne atmış, dalgın gözlerle etrafına bakıyordu. “Bugün yine çok yoruldu galiba,” dedi içinden. Gülerek koştı yanına. Önce kucağına oturdu, yüzünün her yerini öpücüklere boğdu Kenan’ın. Ne de güzel kokuyordu bu adam!

— Çok mu yoruldun tatlım? Hadi istersen önce bir duş al, sonra yiyelim yemeğimizi. Hem sana banyoda masaj da yaparım.

— Yoruldum ya, iş güç bitmiyor ki...

— Çiçekler de pek güzelmiş. Bak, ne güzel duruyorlar!

— Hı hı, sahiden güzel olmuşlar. Tabii, ne de olsa her birini ellerimle seçtim.

— Sağ ol bitanem. Benim için en büyük hediye sensin. Dünyalara değişmem seni. Hadi kalk, ben banyoya gidiyorum, çamaşırlarını, havlunu filan hazırlayacağım. Sen de soyun gel.

Bu işi bu kadar zorlaştıran bir başka şey de Kenan'ın geyşaydı olmasıydı. Böyle ilişkileri uzatmak doğru değildi. Bunu herkesten biliyordu Kenan ama bu evde rahat ediyor, kendini kral gibi hissediyordu. Fadi tam bir geyşaydı. Sanki Allah onu Kenan'a hizmet için yaratmıştı. Galiba biraz da annesine benziyordu bu kadın. Annesi gibi fedakâr, onun kadar candandı. Yemiyor yediriyor, içmiyor içiriyordu.

Arkadaşları durumu anlayamıyor, Fadi'nin onu nasıl da kral gibi yaşattığını bilmiyorlardı. O yüzden sürekli başının etrafında dolaşıyor, şu kızı ne zaman bırakacaksın diye sorup duruyorlardı. Fadi iyiydi, hoştu ama onu bu kadar aramasa, arkadaşlarının yanında o telefon bu kadar çok çalmasa daha rahat edecekti. Handan'ın azelin bir kusuru vardı işte. Çok kıskançtı. Gittikleri yerlere her zaman göz açtırmıyor, dakika dakika nerede olduğunu kontrol ediyorlardı. Kenan aslında kıskanç kadınları severdi. Onların bu ilgi gösterişine gider, "beni paylaşamadılar gitti" diyerek için için gülerdi. Ama bu kadarı onu biraz rahatsız ediyordu.

Belki de arkadaşları onu kıskandıkları için böyle yapıyorlardı. Aslında bu kıskançlık işi yeni değildi. Kendini bildi bileli arkadaşlarının gözü hep onda kalır, oyundaki şansını bile çekemezlerdi. Bu yüzden işmişti böyle şeylere.

Bir tek karısı hiçbir şeye ses çıkarmıyordu. Yıllardır eve döndürüst gitmediği halde, kadıncağz bir gün olsun onu sorguya çekmiyor, surat asmıyor, neredesin demiyordu. Ama bu nereden böyle gidecek, kendisi de bilemiyordu. Fadi önceleri evliliğiyle ilgili filan hiç söz etmiyor, şimdiki gibi sitem etmiyor, gül gibi görünüp gidiyorlardı. Artık onunla evlenmek istediğini kaç kere açıkça söylemişti. Önceleri bu konuyu espriyle karışık kapatıverirdi ama ilişki uzadıkça kızın beklentisi de artıyordu. Onunla evlenmek gibi bir niyeti hiç yoktu. Handan gibi bir kadınla tanışıp da Fadi alınır mıydı?

O anda Kenan'ın aklı akşamüzeri tanıştığı Serap'a gitti. Güzel idi Serap. Gönderdiği çiçeklere teşekkür etmek için yarın araştırmak gerekirdi. Nasıl olsa. Övlevse varın akşam için şimdiden bir bahane bulurdu.

ması gerekiyordu. Karısını idare etmek kolaydı da şu Fadi bu aralar çok sıkıştırıyordu onu.

Aslında karısıyla görünürde hiçbir sorunları yoktu. Çevre hep onları mutlu bir çift sanıyor, birlikte gittikleri davetlerde herkes onlara gıptayla bakıyordu. Hem güzel, hem de çok gösterişli, oturmayı kalkmayı bilen, insanlarla çok güzel ilişkiler kurabilen bir kadındı Handan. Ona saygıda kusur etmiyordu.

Bir de çocuk diye tutturmasaydı... Kadın değil miydi, aklı sıra bir an önce bir çocuk doğurup Kenan'ı eve bağlamaktı niyeti. Kenan adı gibi biliyordu. Kocasını biraz tanısa, böyle acele etmezdi çünkü tahammülsüz bir adamdı Kenan. Öyle sıkıntıya filan gelemez, evde ciyak ciyak bağırان bir çocuğa, hele o sıralar hiç dayanamazdı.

O ara hep gergin ve sinirliydi Kenan. İşte o gergin günlerden birinde yine sıkı bir kavgaya yaşanmıştı evde. Belki de hamileliğin verdiği sıkıntıyla Handan da tahammülsüz olmuş, Kenan'a her zamanki sabrını gösteremiyordu. O gece kavgadan hemen sonra kadın fenalaşmış, apar topar hastaneye gitmişlerdi.

Erken doğmuştu çocuk. Üç gün kuvözde yaşamış, sonra da ölmüştü. Böyle olmasını Kenan da istememişti ama olmuştu bir kere. Bu olayın ardından ağır bir depresyona girmişti Handan. Günlerce yememiş, içmemiş, konuşmamış ve uyumamıştı. Karısı ona açıkça bir şey söylemese, sitem etmese de, bu durumdan çok rahatsız olmuştu Kenan. Handan'la gözleri karşılaştıkça kendini katil gibi hissediyor, ona böyle hissettirdiği için de karısına çok kıızıyordu.

Bir boşansalar rahatlayacak, bu kötü duygulardan da kurtulacaktı. O sıralar çok doktora götürmüştü karısını. Doktora götürüyor ama onunla birlikte içeri girmeyi hiç istemiyordu. Bu ruh doktorlarının sağı solu belli olmuyor, kalkıp da ona bir şey sorar ya da söylerler diye ödü kopuyordu. O ara canı hiç istemese de akşamları evde olmaya çalışıyordu. Neyse, sonunda düzelmişti Handan. Kenan boşanmayı beklerken, o hiçbir şey olmamış gibi kaldıkları yerden devam etmişti hayata. Kenan önceleri bu du-

rumdan hiç hoşlanmamış ama sonra o da alışmıştı. Handan yine eskisi gibi olmuş, onun bir dediğini iki etmiyor, ne geçmişi kurcalıyor, ne de yeniden çocuğumuz olsun diye sıkıştırıyordu.

Zaten o yıllar çok çalışması gerekiyordu Kenan'ın. Tek tek şantiyeleri dolaşıyor, her gece başka bir şehirde uyanıyordu. Bu durumdan memnundu. Kimseye hesap vermeden dilediği gibi yaşayıp gidiyordu. Eğer bir dalgası varsa, Ankara'da bile olsa karısı şantiyede sanıyor, hiç peşine düşmüyordu.

Belki de Handan da anlamıştı artık onun iyi bir ev erkeği, iyi bir baba olamayacağını. Uçarı, daldan dala konmayı seven, tek bir aşk, tek bir kadınla asla yetinmeyen bir ruhu vardı onun. Ağzı iyi laf yapıyor, gülmeyi, konuşmayı, gezip tozmayı, kadınlara şiirler okumayı, onlara birbirinden güzel iltifatlar etmeyi seviyor, üstelik bütün bunları tam bir profesyonel gibi yapıyor, kadınlar da bayılıyorlardı ona. Şimdi böyle birini sen tut, evcil bir adam haline getir. Tanrı bile kızardı bu işe. Onun gibi, kaç adam vardı dünyada?

Şu Fadi de iyi kızdı aslında. Yıllardır gık demeden kahrını çekmiş, krallar gibi yaşatmıştı onu. Akıllıydı, becerikliydi, çalışkandı ama köylüydü işte. Onun pek tanımadığı bir kültürden geliyordu. Belki bu hali cazip gelmişti ona. Onu kolayca elde edeceğini sanmış ama işler pek de onun düşündüğü gibi gitmemiş, kız kendiliğinden onun kucağına düşmemişti.

Onu yurda bıraktığı akşamlar ona hafifçe sarılıyor ama kız ona bir türlü yaklaşmıyordu. Sonunda kıza ev açmış, dayamış, döşemiş, o eve ilk gittiği akşam artık beklediği yakınlığı bulurum sanmış ama yine olmamıştı. Sonunda diğer kadınlara yaptığı gibi, Fadi'ye de hafif bir çalım atmış, bir süre onu arayıp sormamıştı. Bu numara çoğu zaman olduğu gibi Fadi'de de işe yaramıştı. Kız onu aradığında neredeyse ağlayacaktı. İlk çağrıldığı gün özellikle gitmemiş, Fadi'nin iyice köşeye sıkışmasını beklemişti.

O günden beri de hayatından memnundu. Hiçbir kadınla olmadığı kadar mutluydu Fadi'yle. Zaten bu kadar hızlı bir hayat yormuştu onu. Şu Fadi, tam da zamanında girmişti hayatına.

Evlenelim diye de tutturmasa, hiçbir sorunları olmayacaktı ama bu istekten bir türlü vazgeçmiyordu.

Kız iki kere hamile kalmıştı, "Aldır hemen," demişti. Fadi'nin ona deli gibi âşık olduğunu biliyordu. Bu normaldi. Kadınların çoğu zaten âşıktı ona. Ama, çocuğu doğurmaya kalkar diye çok endişelenmişti. Allahtan Fadi dürüst, samimi, kendini zorla kabul ettirmeyi gururuna yediremeyen bir kızdı. Şu kadınlara ol-
dum olası akıl sır erdiremiyordu. Akıllı dese akıllı değil, deli dese, deli de değillerdi. Karısı yıllardır eve barka uğramayan bu adamı sabırla bekliyordu. Fadi de bıkmamıştı beklemekten. Bir değil, iki değil, insan tam on yıl, hiç ümidini kaybetmeden bekler mi? Artık yalan söylemekten sıkılmıştı. Bu kız, onunla evlenmeyeceğini daha ne zaman anlayacaktı?

Keyfi yerindeydi. Kız ona çok iyi bakıyordu. Gençti, enerjiktir ve üstelik çok saftı. İnsan hem bu kadar akıllı hem de nasıl bu kadar saf olabiliyordu? Çalıştığı yerde insanlar, karşısında selama duruyordu.

Kadınlara eskiden de çok yalan söyler ama ne söyleyeceğim diye böyle uzun uzun düşünmez, o anda aklına ne gelirse söyleyiverir, geçer giderdi. Onları kaybetmekten korkmazdı ki... Zaten çoğu aptaldı ama bu kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Ona yalan söylerken iki kere düşünmesi gerekiyordu. Söylediği yalana Fadi'yi inandırmak kolay değildi. Allahtan aklı fesatlığa ermiyordu. Böyle olmasa zaten bu ilişkiyi bu kadar uzatamazdı.

O, ne Handan'dan vazgeçebiliyordu, ne Fadi'den, ne de diğer kadınlardan. Hem tek bir kadınla yaşamak alışkın olduğu bir durum değildi. Belki de o zaman kendini yalnız hissedirdi. Şimdi çok daha garantide hissediyordu kendini. Amasya'nın bardağı, biri olmazsa biri daha diyordu içinden. Annesi söylerdi bu sözü.

Mutfaktan mis gibi kokular geliyordu burnuna. Gözleriyle rakısını arıyordu ki, Fadi salonun kapısında göründü. Bir elinde rakı şişesi, bir elinde de gümüş buz kovasıyla geldi ve Kenan'a özenle servis yapmaya başladı. Daha o servis işini bitirmeden Kenan

bir şeyler atıştırmaya başlamıştı bile. Oh, dedi yüksek sesle, salata çok güzel olmuş. Fadi hiç yerinde durmuyor, arı gibi bir oraya bir buraya koşturuyor, arada bir gülüyor, espriler yaparak onu da güldürüyordu. Gece yarısına kadar rakı muhabbeti devam etti. Kulüpte de bir iki kadeh içmiş, sonunda iyice kafayı bulmuştu. Ağır ağır masadan kalkıp yatak odasına doğru giderken Fadi'ye seslendi.

— Ben yatıyorum, bırak sofrayı gel, sonra toplarsın.

3

Çiçekçide tanıştıkları günün sabahı erkenden aramıştı Serap. Fadi işe erken gittiğinden rahattı Kenan. Telefonu uyku mahmurluğuyla açmış, arayanın Serap olduğunu anlayınca hemen sesine çeki düzen vermiş, onunla bir süre telefonda muhabbet etmişti. O akşam değil ama hafta sonu buluşmayı kabul etmişti kız. Fadi bir şey anlamasın diye daha cuma gününden şantiyelerden birine gitmek üzere yola çıkmıştı Kenan ve Fadi'ye pazar günü döneceğini söylemişti. Cumartesi akşamı Serap'la Ankara'nın lüks otellerinden birinin restoranında yemek yemişler, gece de birlikte odaya çıkmışlardı. Kız kendini Kenan'ın cazibesine kaptırmış, geceyi onunla beraber geçirmişti.

Aslında böyle şeylere alışkın biri değildi ve sabah otelden ağlayarak ayrılmıştı Serap. Kenan da şaşırmıştı bu işe. Çok güzel bir gece geçirmişlerdi, ne vardı ağlayacak! Bir daha aramadı Serap'ı. Sevmezdi böyle ağlayıp sızlanan kadınları. İş biraz daha uzat-sa, böyleleri intihar etmeye filan kalkışır, başını derde sokarlardı. Geçmişte başına gelmemiş miydi böyle şeyler! Hatta kızın biri hap yerine fare zehri içtiği için az kalsın ölüyordu.

O, kimseye tecavüz etmemiş, istemeyene elini bile sürmemişti. Hepsi de isteyerek gelmişlerdi ona. Her biriyle evlenmeye kalksa, şimdi kadınlardan oluşan küçük çaplı bir ordu kurulurdu. Hem güle oynaya gel, hem de giderken bir şey olmuş gibi ağla...

Serap ağlayarak gidince o da toparlanmış, düşünu alıp çıkmıştı otelden. Sabah sabah Fadi'nin yanına gitmek olmazdı. Şüp-

helenirdi. Canı işe de gitmek istemiyordu. Çankaya'daki evinin yolunu tuttu. Kapıdaki anahtar sesinden Kenan'ın geldiğini anlamıştı Handan. Onun bu eve gelmesini hem çok istiyor, hem de ona baktıkça sinir oluyordu. Yine kimbilir kimin koynundan çıkıp gelmişti. Son yıllarda onun hayatında sürekliliği olan bir başka kadın olduğundan emindi. Bu ilişkinin yıllardır devam ediyor olmasına da çok şaşıyordu doğrusu. Böyle şeyler hiç Kenan'a göre değildi. O, en fazla üç ay dayanabilirdi kadınlara. Bu seferki nasıl olmuş da onu böyle uzun süre elinde tutabilmiş, anlayamıyordu. Kadın çok mu akıllıydı, yoksa aptal mı? Akıllı kadının Kenan'ın yanında ne işi vardı? O, insanın iliklerini sömürürdü, kadın hâlâ bunu anlamamış mıydı? Aman, neyse ne, dese de, bunları düşünürken ta içinde bir sızı hissetmeden de duramıyordu.

Ağır adımlarla hole doğru yürüdü. Kenan ayakkabılarını çıkarıyordu. Elindeki çantayı aldı, ona hafifçe "hoş geldin" diyerek çantayı çalışma odasına götürüp bıraktı. Geri döndüğünde Kenan salonda, her zaman oturduğu koltuğa yerleşmiş, bacak bacak üstüne atmış, pencereden dışarı bakıyordu.

Uzaktan şöyle bir baktı ona, lacivert elbiseler nasıl da yakışıyordu bu adama! Ayaklarını sürüyerek o da gidip karşısına oturdu. Son yıllarda bunu adet haline getirmişlerdi. Kenan gelince doğru gidip bu koltuğa oturuyor, o da karşısına geçiyor, bir süre sohbet ediyorlardı. Haftada bir on beş, yirmi dakika yetiyordu ikisine de. Daha fazla konuşacak bir şeyleri kalmamıştı zaten.

— Ne var, ne yok? Ben yokken ne yaptın?

— Hiç, iyilik işte... Geçen hafta Arif Bey'in kızı doğurmuştu, bir altın alıp hayırlı olsun gittim. Çok memnun oldular. Sana selamları var.

— Ha, iyi iyi, benden de selam söyleseydin.

— Söyledim. Sen nasılsın, iş güç nasıl gidiyor?

— İyi, iyi... Her birine ayrı koşturmam gerekiyor. Şantiye çok olunca insanın ömrü de yollarda geçiyor ama şikâyetçi değilim. Ne yapalım, bizim de işimiz bu.

— Doğru, keşke kendini eskisi kadar yormasan!

— Yormadan da olmuyor ki... El aleme işini gücünü teslim etmeyeceksin. Sonra götürüverirler her şeyini, haberin olmaz.

— O da doğru ya! Kulübe hiç gitmiyor musun?

— Arkadaşlar da gelmiyorsun diye bol bol sitem ediyor. Öğleden sonra kulübe gidip biraz onlarla oturacağım, akşamüstü çıkarım yola.

— Semih'in karısı aradı geçen gün.

Semih'in karısı mı? Patavatsız kadın, inşallah bir şey yumurtlamamıştır Handan'a, gerçi Semih'in ağzı sıkıdır ama yine de bu işler belli olmaz.

— Ne diye aramış?

— Hiç, hal hatır soruyor. Bu arada hiç görüşemiyoruz ya, bir akşam birlikte yemeğe gidelim, diyor.

— Gideriz, gideriz... Hele şu işler biraz yoluna girsin, gideriz.

— Aç mısın, yemek hazır, istersen hemen ısıtabilirim?

— Yoo, pek aç değilim.

— Sen üstünü değiştirirken ben de sana meyve getireyim.

Handan böyle diyerek yerinden kalkıp mutfığa doğru gitti. Kenan bir süre daha görmeyen gözlerle etrafı seyrettikten sonra ağır ağır odasına gidip soyunmaya başladı. Bu eve gelmeyi aslında hiç istemiyordu. Daha uzaktan görünce içine bir kasvet çöküyor, bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu. Oysa karısı onu memnun edebilmek için elinden geleni yapıyor, hiç sitem etmiyor, kavga çıkarmıyor, ondan bir şey istemiyordu ama yine de kendini soğuk hava deposuna girmiş gibi hissediyor, Fadi'nin etrafa yaydığı pozitif enerjiyi, onun dokunuşlarını, kahkahalarını özlüyordu. Eskiden daha sık gelirdi evine. Haftada en az iki-üç gün evinde kalır, Handan'la bazı geceler beraber olurlardı. Şimdi artık elinden gelse hiç gelmeyecek hatta yakınından bile geçmeyecekti ama bu kadarı da ayıp olacaktı.

Acaba Handan görüldüğü gibi rahat ve huzurlu muydu, yoksa bir şeylerden şüpheleniyor da, ona mı söylemiyordu. Yıllardır

ömrünü yemişti bu kadınlar. Her biriyle ayrı uğraşmış, hiçbirini tam olarak anlayamamıştı.

Salona döndü. Ne kadar şık ve ne kadar güzeldi burası. Fadi'yle oturdukları ev sıradandı. Fadi onu güzel ve şık sanıyordu ama burayı görse, dili tutulurdu. Salon birbirinden kıymetli antikalarla doluydu. Sadece köşede duran bronz üzerine kristaller konmuş ayaklı lamba bile Fadi'nin yaşadığı evin salonundaki tüm eşyalardan daha kıymetliydi. Hele yerdeki ipek halılar! Duvara dayalı konsolu, zamanında Büyükada'da yaşamış bir Yahudi'den almıştı. Tablolar zaten bir servetti.

Eskiden bu eve daha sık misafir gelir, bu şık salonda insanların kahkaha sesleri çınılardı. Şimdi artık Kenan eve pek nadir geldiği için misafirleri de olmuyordu. Aslında kulüpteki arkadaşları onu zaman zaman sıkıştırıyor, evde olmasa bile dışarıda bir yerde hanımlarla birlikte yemek yiyelim diye tutturuyorlardı ama Fadi'yi atlatmak o kadar kolay değildi.

Fadi ondan çok gençti. Böyle genç bir kadını daha kaç yıl idare edebilecekti acaba? Arkadaşlarının da dediği gibi bir an önce Fadi'yi bırakması gerekiyordu. Ama kadın çok seviyordu onu. Sevmek de değil, adeta tapıyordu. Farklı bir bağlılığı vardı ona. Bu pek aşka filan da benzemiyordu. Daha önceki ilişkilerinde de kadınlar ona çabuk bağlanır, onu kaybetmemek için ellerinden geleni yaparlardı. Bu öylesi de değildi. Sanki afyon bağımlılığı gibi garip bir şeydi işte. Ayrılırlarsa intihar filan etmeye kalkar mıydı acaba? Yapar mı yapardı. Hayat onlar için bu kadar değersiz miydi? Dünyada bir tane Kenan vardı, onun da hepsine yetişecek hali yoktu ya!

Handan'ın getirdiği soyulmuş meyveleri birbiri ardına ağzına atarken, şimdilik bu konuyu yine olurluna bırakmaya karar verdi. Madem kadınlar onu seviyor, ne yaparsa yapsın ondan asla vazgeçemiyorlardı, öyleyse endişeye gerek yoktu.

Fadi'nin işleri iyi gidiyordu. Maddi sıkıntıları tamamen bitmiş, arabadan sonra bir de daire almıştı kendine. Çocukluğunda çok yoksulluk çektiği için, kendini garantiye almaya çalışıyor, eline geçen parayı çar çur etmiyor, her şeyin en iyisini alsa da asla israfa kaçmıyordu. Ama artık sabrı kalmamıştı. Kenan'ı seviyordu sevmesine ama kandırılmak, aptal yerine konmak da hiç tahammül edemeyeceği bir şeydi. Karısının kendiliğinden gitmeyeceği anlaşılmıştı. Bunca yıldır devam eden bir ilişkiyi kadının anlamama ihtimali var mıydı? Hem Ankara aslında sanıldığı kadar büyük değildi. Belli kesimin insanların çoğu birbirini tanır-
dı. Bunca yıldır birlikte yemek yemedikleri restoran, gitmedikleri yer kalmamıştı. Her yıl kaç kere birlikte seyahat ediyor, otellerde, tatil köylerinde kol kola geziyorlardı. Hiç mi kimse onları görmüyor, o kadına bunu söylemiyordu. Bu işin içinde başka bir iş vardı. Kadın her şeyi biliyor ama ses çıkarmıyor olabilirdi. İyi ama kocası yıllardır eve barka uğramazken, başka bir kadını koluna takıp ortalıkta gezerken hiç mi gururu kırılmıyordu?

Kenan yıllar önce bu ayrılık meselesini karısına açtığını ama onun bunu asla kabul etmediğini söylemişti Fadi'ye. "Kabul etmezse etmesin, verirsin mahkemeye, tutarsın bir avukat, eve gitmediğini, yıllardır bir başka adreste ikamet ettiğini ispatlarsın, olur biter," demişti Fadi. Eğer bu Kenan denen adam onu aldatıyor, sürekli bahanelerle kandırıyorsa, onu hiç affetmeyecekti. Bunca yıl yalanlarla mı geçmiş, gençliği, hayalleri hep boşa mı gitmişti?

Gerçi aylar önce nihayet bir avukat tuttuğunu ve boşanmak üzere mahkemeye başvurduğunu söylemişti ama aradan bunca zaman geçmesine rağmen hiçbir gelişme olmamıştı. Bazen çok ümitli konuşuyor, hemen ardından ciddi bir engel çıktığını söylüyordu. Yoksa bu da mı yalandı? Ancak her seferinde, bekledin bekledin, kuyruğuna geldin, biraz daha sabret, diyordu kendine.

Camın önüne oturmuş, bir yandan kara kara düşünüyor, bir yandan gözü yolda, Kenan'ı bekliyordu. Hele bir gelsin, bu konuyu son bir kere daha enine boyuna konuşacaktı onunla. Ya düşündüklerim doğruysa, ya bu adam baştan beri beni kandırıyor, oyalıyorsa dedikçe içi içine sığmıyor, sigara üstüne sigara içiyordu. Sonra da, o kadar da değil diyordu içinden, benim onu nasıl sevdiğimi biliyor, arada bir yalan söylese de, sonunda mahkeme bitecek ve evleneceklerdi Kenan'la. Böyle düşününce içi rahatlıyordu.

Geçen gün arkadaşlarıyla gelinlikçiye gitmişler, hep birlikte gelinlik modellerine bakmışlardı. Bunca yıl bekledikten sonra içine sinesi bir düğünle evlenmek istiyor, gelinliklerin en şatafatlısını giymeyi düşünüyordu. Çocukluğundan beri hep bugünü hayal etmemiş miydi? Gerçi o, gelinlikten çok yanındaki adamın peşindeydi ama giyeceği gelinlik de önemliydi.

Lacivert Mercedes kapıya yanaşınca, heyecanla fırladı yerinden. Kenan bir süre önce arabayı değiştirmiş, yine lacivert bir Mercedes almıştı kendine ama bu seferkinin koltukları beyazdı. Fadi böyle istemiş, o da onu kırmamıştı.

Kenan oflaya puflaya çıkıyordu merdivenleri. Eskiden koşarak çıkardı ama ne de olsa aradan yıllar geçmiş, içilen bunca içki ve sigara kendini göstermeye başlamıştı. Çantayı elinden alıp sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi hasretle sarıldı Kenan'a. O da eğilip öptü Fadi'yi yanaklarından.

Bugün ne yapıp edip bu konuyu açacak ve Kenan'ın kesin bir cevap vermesini isteyecekti. Evli bir erkeğin metresi olmak baştan beri ona çok ters geliyordu zaten. Kendiyle barışabilmenin tek yolunun onunla evlenerek bu ayıbı temizlemek olduğu kafasının bir yerinde hep duruyordu.

Yemek çoktan hazırды. Kenan her zamanki gibi önce bir duş almış, Fadi yine onun omuzlarına masaj yapmış, üstüne rahat bir şeyler giyip öyle oturmuştu masanın başına.

Gecenin sonlarına doğru yavaş bir sesle konuşmaya başladı Fadi.

— Ne yaptın hayatım, mahkemeden bir haber var mı?

İşte Kenan'ın korktuğu başına gelmiş, yine o meşhur konu açılmıştı. Bu konuyu açmadığı gün kalmamış, Fadi onu sıkıştırdıkça sıkıştırıyordu. Artık söyleyecek yalan da kalmamıştı. Ne olursa olsun Fadi'den ayrılmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Yalanla, dolanla da olsa bu ilişki daha yıllarca devam etsin istiyordu. Alışmıştı ona. Aradığı her şey vardı bu kadında.

Bu sefer ne bahane bulsam acaba diye düşünüyor ama artık aklına söyleyecek yeni bir yalan gelmiyordu. Biraz sertleşse, Fadi'yi korkutup susturmaya çalışsa işe yarar mıydı acaba? Başını tabağından kaldırmadan yüksek sesle cevapladı soruyu.

— Yok!

— Ne demek yok? Bu nasıl mahkeme böyle? Yoksa benim bilmediğim bir şeyler mi var?

Hayret, Fadi de ona sesini yükseltmişti. Böyle bir şey ilk kez başına geliyordu. İyi de, şimdi ne yapacaktı? Teslim olacak değildi ya, o daha çok bağırarak, konuyu kapatacaktı. Bir de üstelik yarın Semih'in oğlu evleniyordu. Bu düğüne Handan'ı da alıp gitmek zorundaydı. Belki aralarında çıkan kavga işine yarayabilir, bir iki gün buraya gelmez, bu arada düğün de aradan çıkardı. Sonradan nasıl olsa yine barışıklardı. Fadi ondan vazgeçemezdi.

— Ne biçim konuşuyorsun sen! Senin bilmediğin ne olacakmış? Her akşam yüz kere soruyorsun, biz de hesap veriyoruz. Kadın ayrılmayı kabul etmiyor, bunu sana daha kaç kere söyleyeceğim?

— Bana bak Kenan, bu iş daha fazla böyle devam etmeyecek. On yıl bu, dile kolay! Ya bu işi ne yapar eder halledersin, ya bu iş burada biter. Yalan söylüyor, beni atlatıyorsun gibi gelmeye başladı bana. Üç değil, beş değil, tam on yıldır bekliyorum seni. Benim

de artık bir kocam, çocuklarım olsun istiyorum. Bunlar benim hakkım değil mi? Sen istesen bu işi çözersin. Artık seni iyi tanıyorum. Bu işte başka iş var. Bana gerçeği açık açık söyle. İşime gelmezse çeker giderim. Lütfen dürüst ol. Daha fazla karımı boşayamıyorum masalı anlatma bana. Karın bu ilişkiyi çok iyi biliyor. On yıldır kocası yok yanında, bilmez olur mu? Para, pul, ne istiyorsa ver karına ama evlen artık benimle. Biliyorsun benim para da pulda gözüm yok. İstersen her şeyini karına ver ama beni daha fazla kandırma. Bu gece bu konu bir şekilde sonuçlanacak. İçinde ne varsa söyle bana. Gerçeği bilirsem belki soruna birlikte bir çözüm buluruz.

Neler söylüyordu bu kadın? Onu hiç böyle görmemişti Kenan. Ne kadar da ciddi ve kararlı görünüyordu. Bir-iki kere yutkundu, böyle birinin daha fazla üzerine gitmek yanlış olacaktı. Biraz da duygusal takılmayı deneyecekti.

— Ne oldu sana böyle küçük Fadim benim. Neden böyle kızdın? Bir şey söyleyen mi oldu?

— İnsanlar zaten yıllardır söyleyeceklerini söylediler ama artık bende sabır tükendi.

— Yoksa beni artık sevmiyor musun?

— O başka, bu başka...

— Başka olur mu, ikisi de aynı şey.

— Konuyu değiştirme. Seni çok seviyorum ama o ayrı konu. Bu kadar sevdiğim, bu kadar önemsedığım adam beni yıllardır aldatıyor, yalan söylüyor gibi gelmeye başladı bana. Şimdi söyle bakalım, bunca yıldır neden boşayamıyorsun karını? Kadıncağız kötü birine benzemiyor. Bak, yıllardır bu evde, benimle yaşıyorsun. Başkası olsa başının etini yer, kırk kere gelir buraya, bizi basar veya bastırır, ikimizi de rezil ederdi. Bunların hiçbirini yapmadığına göre sen bana her şeyi söylemiyorsun. Ne istiyorsun, kadınla gidip bizzat mı konuşayım?

— Aman Fadi, sen bu gece neler söylüyorsun? Senin varlığını bilse, bu sefer hiç ayrılmaz benden. Kızar. Şimdi hiç olmazsa evleneceğimizi bilmiyor. Hem bu sefer ikna ettim galiba onu. Geçen

Another random document with
no related content on Scribd:

IV

Choses d'Allemagne et gens de France.

Quai Voltaire, 12 novembre 1913.

Ma chère petite Françoise,

Voilà sept mois que tu es partie, — sept siècles ! — et je n'arrive pas à me consoler de ton absence. Je ne peux pas, *non*, je ne peux pas me faire à l'idée que tu n'es plus là, toute proche. J'ai l'air d'une vieille poule abandonnée par son poussin. Je ne sors guère. Je passe mon temps à t'écrire et à ruminer dans le petit appartement meublé (très gentil, ma foi !), que j'ai loué, pas très loin des Giraud, et où je me suis fait envoyer par l'amie Vergeotte quelques bibelots de famille qui donnent un air de fête à des meubles que je ne connais pas. Je ne vois personne, ou si peu !... Monsieur mon célèbre frère m'a fait l'honneur de m'inviter à passer quelques semaines cet hiver dans sa propriété du Mont-Boron. Naturellement, j'ai refusé. Est-ce qu'il me prend pour sa Tjouharine ? Vivre avec ce mardi-gras, entouré de gens interlopes, avec sa cour de prostitués des deux sexes, jamais ! Le genre d'existence qu'il mène est une honte. Tu es une jeune fille et je me refuse à souiller ton imagination, mais ce qu'on m'a raconté sur lui depuis que je suis à Paris est

l'abomination des abominations ! La mère Fessier m'a dit de lui, en l'excusant :

— Que voulez-vous, c'est un sybarite !

J'ai répondu :

— Possible, mais je ne le croyais pas encore... *si bas* que ça !

Et elle revient, cette trisaïeule, afin de quérir de tes nouvelles ! Je te déclare tout de suite que je ne lui rends pas ses visites. L'avenue d'Iéna est au diable. Et puis, elle m'agace, cette vieille échappée du Père-Lachaise qui joue à la pensionnaire. Il devrait y avoir des maisons de correction pour les enfants de cet âge-là !... Je lui en veux, d'ailleurs. Si je n'avais pas été assez cruche pour raconter mes histoires devant cette toquée, qui a vingt ans de plus que moi et qui s'habille comme si elle était mon arrière-petite-fille, tu serais encore là !

Dois-je te parler d'Amédée Giraud ? Oui. Bien que je devine le « non » que tu réponds en me lisant. C'est, quoi que tu aies pu dire, un garçon charmant, et d'une telle délicatesse !... Mme Giraud, chez qui je passe chaque après-midi, t'aime beaucoup, tu sais ?

— « Je comprends parfaitement à quel motif obéit Françoise, m'a-t-elle confié hier. Elle a voulu faire preuve d'un grand courage et d'une exceptionnelle dignité en gagnant sa vie. Pourtant, quand cet exil lui pèsera, rappelez-vous, chère amie, qu'elle n'aura qu'un signe à faire. Amédée a juré qu'il n'épouserait que votre nièce. »

Est-ce assez touchant ?...

Ma chère, en l'écoutant, j'ai fondu en larmes. Nous avons pleuré toutes les deux, à qui mieux mieux. La bonne maman Giraud m'a raconté ensuite que son fils s'est jeté dans la médecine, absolument comme on se fiche à l'eau. Daigne remarquer qu'Amédée est « très recherché ». Non seulement parce que c'est un beau parti, mais parce que c'est aussi un beau garçon. Je ne sais pas ce que tu lui trouves de si répréhensible ! Moi, ça me fait plaisir de le regarder. Il a l'air d'un chef gaulois. Et d'un désintéressement ! Ces gens-là sont de braves cœurs. Voilà quinze ans que nous les connaissons, depuis leur premier voyage à Genève, et ils n'ont jamais varié à

notre égard, malgré ton affront et notre désastre... C'est admirable ! Nous n'aurions jamais dû fréquenter que des amis semblables et non des folles, des ratés, des cabots, des poseurs et des rastas comme chez ton oncle Hérode. Enfin !... Ce qui est fait, ma pauvre enfant, n'est plus à faire, ainsi que ne manquerait pas de le constater ce bon M. de la Palisse. Il n'en est pas moins vrai que je me gourmande chaque jour de n'avoir pas eu plus d'autorité sur toi, en virant comme un toton au gré de tes jolis caprices.

Je n'ai pas besoin de tant d'argent ! Sept cents francs par mois pour le vieil ermite de Moune, c'est trop ! Je vais faire des économies. D'abord, je ne te cache pas que cet argent me... lève le cœur. C'est de l'argent prussien !... Beûh !...

Plus de femme de chambre ; plus de cuisinière comme à Genève. Une petite bonne suffit. Donne-moi des détails sur ton existence à Felsburg. Je pense que vous devez y être arrivées maintenant. Ta dernière lettre, datée de Baden, me faisait prévoir votre prochain départ.

Ah ! te savoir, toi ! parmi ces gens qui ont voulu la ruine de la France en 70, à cette idée-là, j'entre en ébullition ! Je rêve toutes les nuits... Je te vois martyrisée, les fers aux pieds, la chaîne au cou... Enfin, des horreurs, quoi !

J'avais vingt ans quand les Prussiens sont venus à Falède, chez maman, et je me souviens de la façon dont ces brutes ont pillé le château. Quand on a vu des choses pareilles, on ne peut les rayer de sa mémoire et l'opinion que je garde de ces vandales ne changera plus. Mon cœur saigne de penser que ce que j'ai de plus cher au monde, toi, mon trésor précieux, mon « chef-d'œuvre », te trouves entre leurs mains, que tu es devenue leur *salarlée* !... Ah ! si maître Hubert-Lebert me tombait sous les griffes au moment où je remue toutes ces rancœurs, je crois, ma parole, que je le zigouillerais comme un simple lapin.

Je t'embrasse de toutes les forces de mon vieux cœur désolé.

MOUMOUNE.

P. S. — L'hiver approche. Je vais t'envoyer tes fourrures. Couvre-toi bien. Évite les rhumes. Fais glisser une bouillote très chaude dans ton lit. On doit déjà geler dans ce pays perdu ! Sois gentille... Adresse, de temps à autre, une carte postale aux Giraud avec un petit mot aimable, ou presque. Fais-le pour ta vieille ronchon. J'irai dîner chez eux demain soir. Si j'étais moins discrète, j'y prendrais tous mes repas. Ils ont beaucoup insisté ! Ah ! quel malheur que tu ne veuilles pas ! La fierté, la liberté, tout cela, c'est très beau... dans les livres. Quelques concessions suffisent dans la vie pour conquérir le bonheur qu'on va chercher souvent bien loin et qui se trouve là, tout près, sous la main... Un bon mari, vois-tu, ça vaut tous les plus beaux appointements du monde !

Pardon de cette longue lettre, mais j'ai envie de pleurer, d'embrasser et de mordre.

Une grosse bise encore de ta

MOUNE.

*
* *

Palais de Felsburg, 18 novembre 1913.

Quelles idées te mets-tu en tête, ma grande ? Je suis très heureuse. Son Altesse est charmante pour moi et chacun s'ingénie à m'être agréable. La consigne a été donnée. On obéit. Les trois dames d'honneur de l'Archiduchesse ne m'ont point réservé trop mauvais accueil... Figure-toi deux vieilles personnes, très fortes, aux solides épaules carrées avec, — sur une coiffure à cinq étages, — un sacré petit coquin de huit, tressé en faux cheveux, qui est infiniment réjouissant à voir. Ajoutes-y des yeux de faïence bleue et d'extraordinaires mandibules, perpétuellement agitées, voilà pour Frau von Windstrüb et la Comtesse Schwantzer.

La troisième est, sans âge, une austère vertu d'un blond verdâtre, Mina de Gohenlirch, dont la voix grince comme celle d'une corde à puits et qui, si maigre, si étonnamment maigre, à croire que veilles et jeûnes l'ont desséchée pour l'éternité, mange de la façon la plus effroyable qui soit. Un gouffre : Fraülein Tantale !

Ces trois grâces : Aglaé, Thalie et Euphrosine, ne comprennent pas le plus petit mot de français, que peu de personnes parlent à Felsburg, si toutefois j'excepte son Altesse, le Grand Chancelier von Welschmann et messire Wogenhardt, que tu as aperçu chez Mme Fossier d'Ambleuze.

Je possède, en ce palais qui ressemble à quelque monstrueux château-fort du moyen âge avec donjon, tours, tourelles, mâchicoulis, créneaux, meurtrières et poternes, — un château-fort ayant, à l'intérieur, l'électricité et le téléphone, — un très curieux appartement au second étage d'une tour d'angle. Écoute, ô Moune, et sois ravie !

Ma chambre est tendue de soie groseille et de velours vert (dernier style « münichois »). Mon salon, — car j'ai un salon ! — est blanc et or ; il n'y manque plus que des comptoirs, on se croirait dans une pâtisserie ! Mon cabinet de toilette est vert-Nil, avec une frise mosaïquée sur quoi des canards s'envolent dans un ciel où l'orange le dispute à la framboise en un tournoi de couleurs disparates à hurler. Ajouterai-je que la baignoire est, à l'extérieur, incrustée de coquillages ? Tel est l'aquarium dont ta tendre nièce est la chaste naïade.

Mes fonctions de dame d'honneur sont inexistantes. Veux-tu le compte rendu de la pièce avec la photographie des artistes ? Demandez le programme !... Voilà :

Le matin, à 9 h. 1/2, après avoir entendu l'office divin, son Altesse me reçoit pendant qu'elle prend « quelques forces », savoir : une vingtaine de tartines de beurre et de confitures, trempées dans un immense bol de vermeil débordant de café au lait. Là-dessus, quelques cigarettes russes et deux petits verres de kummel. Je lis, pendant une heure environ, les articles politiques des journaux allemands, anglais et français, tandis que le secrétaire Wogenhardt prend des notes.

La lectrice se retire et son Altesse conférencie avec le grand chancelier et son secrétaire jusqu'à midi.

A midi et demi, après une lugubre allocution prononcée par le ministre du culte, déjeuner dans la salle des gardes. Il n'y a pas moins de quatorze à quinze plats à ingurgiter à chaque repas. Et quelle cuisine, ma Moune ! De quoi contracter une gastralgie jusqu'à la fin de ses jours ! Le maître-queux du palais mériterait, pour le moins, d'être interné à Charenton. Il a inventé des recettes qui *ravissent* la patronne, notamment un certain plat (dont elle raffole) et où il entre — tiens-toi bien ! — du confit d'oie, des anchois, des olives et de la gelée de rhubarbe ! — Bouac !...

Après l'ingestion, promenade en auto dans les alentours. De cinq à six heures, on goûte : chocolat, confitures, café au lait (toujours !)

et autres *delikatessen* de marque. Pendant cent vingt minutes, repos !...

On s'habille pour le dîner qui a lieu à huit heures. Les hommes sont en uniforme ou en smoking. Les femmes en toilette d'apparat. N'ayant emporté que trois robes du soir, je suis allée en commander deux autres chez le plus grand couturier de Felsburg, un nommé Adolf qui, sur les vitres de son magasin, s'intitule pompeusement :

Fournisseur de la Cour, couturier de la rue de la Paix, à Paris.

Et ce, en capitales dorées, hautes de cinquante centimètres !

L'élégance des toilettes peut aller de pair avec le raffinement de la cuisine. Si tu voyais cette Cour, Moumoune ! un vrai jeu de massacre !

Après dîner, musique : — Wagner, Chopin, Mozart, Haydn, Mendelssohn.

Je reconnais que son Altesse est une musicienne remarquablement douée. Nous jouons souvent à quatre mains. Tout d'un coup : — « Halte ! — Ne bougeons plus ! » L'engloutisseuse de café au lait commande en français :

— « Silence ! Mat'mzelle de Targes va faire le lecture. »

Sur ce, tout le monde écoute, bâille et, n'y comprenant goutte, s'endort avec béatitude.

Le « lecture », ô Marie-Antoinette ! c'est Corneille, Racine, Bossuet, Mme de Sévigné et quelques poètes modernes.

Son Altesse, qui parle si cocassement notre langue, éprouve, de temps à autre, l'impérieux besoin d'émettre son opinion sur nos grands contemporains. Elle m'a déclaré hier :

« — Votre plous grande poète, mat'mzelle de Targes, est Roustande. »

Roustande ??? (Je ne comprenais pas.)

« — la... la... Vous savez bien, Edmundo ?... Edmundo Roustande, cel' qui a écrit ce pièce-volailles : *Chantaclair*. Il est

grande poète, mais... (d'un air supérieur) il vaut pas notre « Gueuté !... »

Ah ! ce Goethe ! Ce Goethe et ce Wagner, ce qu'on m'en rebat les oreilles ! Je les subis jusqu'à l'écœurement, jusqu'à la nausée !...

Après le « lecture », précipitamment, tout le monde se réveille. Si tu voyais leurs têtes !... Les voyageurs d'un paquebot qu'on flanque en bas de leur lit en criant : « Sauve qui peut ! » n'auraient pas l'air plus effaré !... On joue par petites tables aux échecs, au loto (!) au bridge, surtout au bridge, et la passion du jeu anime, peu à peu, ces visages alourdis par une nourriture compliquée. Son Altesse est une joueuse enragée. Quand elle gagne, elle se montre généreuse et distribue, dès le lendemain, des petits cadeaux, touchants et ridicules, à tout le monde. Quand elle perd, fulminante, elle injurie ses partenaires, les dents serrées, les yeux mauvais.

Je ne participe à aucun jeu. Je regarde. Vers minuit, on apporte des sirops glacés, des gâteaux et, naturellement, du café au lait !! !... Tout le monde se jette là-dessus avec voracité... Encore manger !... Toujours manger !... Quelle préoccupation constante pour ces ventres aux abois ! Quand vous n'ingérez pas comme eux, on vous tient pour malade, on vous regarde avec inquiétude...

Un peu après ces beuveries, chacun regagne son logis. Alors, Son Altesse demeure seule avec Von Welschmann, Wogenhardt et *Euphrosine*, Mina de Gohenlirch. Le Protocole veut que cette grâce antique, solennelle et décharnée, assiste au coucher de Son Altesse. Grand bien lui fasse ! C'est une faveur dont je ne saurais me montrer envieuse.

Non sans satisfaction, je regagne ma tour d'angle. J'embrasse le portrait de la Moune, je souris au majestueux profil de Jacques Provence, travesti en fabuleux Rajah — photo qu'il m'a donnée avant mon départ — et, sagement, je glisse dans les bras d'un amant très convenable, le seigneur Morphée...

Je dors peu, mais bien. Le matin, de bonne heure, j'ouvre mes fenêtres afin d'admirer le paysage. Il n'est pas dénué de beauté. Au fond, une haute forêt de sombres sapins ; à gauche, perdue dans un

lointain brumeux, la ville de Felsburg couronnée par le dôme doré de sa cathédrale ; à droite, une autre forêt plus proche, plus claire et, à mes pieds, l'abîme glauque et profond d'un torrent qui bouillonne près des fossés du Palais. Bref, un beau décor d'opéra.

Du Mont-Boron, j'ai reçu, moi aussi, des nouvelles du susdit Rajah. Il m'a dit n'être pas très bien portant, en m'envoyant son dernier livre *L'Évangile de la Volupté*. C'est effarant, mais il y a des passages qui sont très, très beaux. Moi, je lui trouve beaucoup de talent, tu sais ?...

Te rappelles-tu les réserves qu'il a formulées lorsque je lui ai dit avoir accepté la situation offerte si spontanément par Mme d'Ambleuze ? Après m'avoir presque jetée à la tête de cette évaporée, il a paru mécontent de cette réussite :

— Est-ce qu'on s'emballe comme ça ? On réfléchit ! Tu aurais pu me consulter ! etc...

Il n'aime pas Son Altesse. Tu sais comme il est influençable. Un potin a raison de lui. Un ami a dû lui faire quelques ragots sur elle. Moi, jusqu'à ce jour, je n'en puis dire que du bien.

Je travaille. Je sens qu'ici je finirai tranquillement mon recueil de poèmes. Rien ne presse. Qui sait, quand il sera édité, grâce à l'appui de l'oncle, ce sera peut-être la gloire ?...

J'embrasse ma grande de tout mon cœur.

Sa

FRANÇOISE.

*
* *

Palais de Felsburg, 30 mai 1914.

Mademoiselle Marie-Antoinette, tranchons la question, voulez-vous ? J'avais, avec grand soin, évité de te parler du sire de Giraud. Tu m'y obliges. Expliquons-nous et n'y revenons plus.

Ma chérie, tes efforts sont inutiles. Je n'épouserai *jamais* môssieu Amédée Giraud.

Quand je me croyais l'égale de ce jeune homme, à qui je reconnais d'excellentes qualités, et même du mérite, je l'ai désobligeamment raillé. Il a pu me le pardonner. Il n'a eu garde de l'oublier. Puisqu'il croyait m'aimer, sa blessure a dû être plus vive... Tu connais, Moune, les vers du poète :

*Souvent aussi la main qu'on aime,
Effleurant le cœur, le meurtrit...*

Je n'ai pas meurtri, j'ai griffé le cœur de M. Giraud fils, ou — tout au moins — son amour-propre, ce qui, pour un homme, est plus grave ! Et il me pardonnerait cela ? Il m'ouvrirait les bras, sans arrière-pensée ?... Et j'aurais, moi, l'impudeur de céder ? Je trouverais bon aujourd'hui ce que je repoussais hier ? Pour quelle raison ?... Parce que je suis pauvre ? Mais, Mounette, réfléchis ! *J'ai toujours été pauvre*. Sans toi, je n'aurais jamais connu le luxe, le bien-être ! Alors ?...

Je travaille dans d'exceptionnelles conditions. De quoi me plaindrais-je ? Je suis sans dot ?... La belle affaire ! Si je reste à Felsburg, pendant quelques années, j'en amasserai une, petite, c'est vrai, mais rondelette. Je ne dépense rien, sauf quelques marks que

je distribue aux domestiques et à Marina, une fille de chambre attachée à ma personne et que je crois dévouée.

Encore trois ou quatre ans d'exil et, mon bouquin une fois lancé, nous nous installerons à Falède, où nous vivoterons toutes deux, sagement, de nos petites rentes. Voilà mon projet. Il vaut le tien. Tu veux me donner un maître, dont je ne serais plus l'égale, mais l'inférieure, et qui m'enfermerait dans la geôle dorée du bonheur conjugal. Si belle que soit la cage, il y a toujours des barreaux...

Je n'ai aucune envie de me marier et ce n'est pas mon séjour en cet archiduché qui me fera changer d'avis. Le sexe laid de ce pays mérite son nom. Bourgeois ventrus, officiers gonflés de morgue, courtisans sexagénaires, rien n'y peut toucher l'inaccessible cœur de ta nièce auprès de laquelle chacun se montre, pourtant, respectueusement empressé.

Et voici les dernières rumeurs du Palais :

On nous promet pour la fin de juin, l'arrivée d'un cousin germain de Son Altesse, Hugo de Baghzen-Kretzmar, prince de la Maison d'Autriche. Il y a projet de mariage entre eux. C'est l'empereur Frantz-Joseph qui exige cette union. J'en serais, pour ma part, ravie. Ça va mettre un peu d'animation dans le tableau, cette idylle princière !... Je vois d'ici, entourée de ses Dames d'Honneur, Son Altesse défaillante sous sa petite fleur d'oranger !...

Esther devant Assuérus :

« Soutenez-moi, mes sœurs ! »

La fille de chambre, dont je te parle plus haut, une sauvageonne de Trieste, dont j'ai gagné les bonnes grâces en la soignant d'une brûlure aux pieds, — elle avait laissé choir un énorme cruchon d'eau chaude, — Marina, dis-je, m'a confié que le Prince aurait, par deux fois déjà, refusé d'épouser sa gracieuse (?) cousine.

J'ai idée que ce sera encore une union très réussie et je frémis à la seule perspective des boustifailles abominables auxquelles je vais être forcément conviée.

Petite remarque : Son Altesse est Allemande par son père et Autrichienne par sa mère ; son futur, lui, s'il est Austro-Hongrois par son père, est Espagnol par sa mère, une Alvarez y Ténédas. C'est l'époux rêvé !... Je ne m'étonne plus si la fiancée aime à ce point le café... *Ollé !*

Jacques Provence ne répudierait pas cet horrible à peu près !...

Ris, Mounette, je t'embrasse mille fois.

Ta folle de

FRANÇOISE.

*
* *

Paris, 28 juin 1914.

MA PETITE FRANÇOISE,

En même temps que, par les journaux, j'apprends l'assassinat de Sérajevo, ta lettre reçue ce matin m'informe du prochain mariage de ton auguste « patronne ». J'imagine que cette suppression de l'héritier d'Autriche va jeter un froid sur votre cortège nuptial. Moi, ça me donne ce que je n'ai jamais eu : des pensées politiques !...

Sans être sorcier, je suis enclin à croire qu'il va y avoir, d'ici peu, en Europe, un fameux coup de torchon et je t'avoue, ma petite Françoise, que j'aimerais mieux, lorsque la bombe éclatera, te savoir sous l'aile de la Révérende Corbier que dans ce royaume archiducal.

Si tu étais seule, je te dirais : « Viens. Considère désormais ma maison comme tienne. » Mais je ne m'entendrais jamais avec une sœur dont l'affabilité, à mon égard, est comparable à la courtoisie du gendarme envers un vagabond maupiteux. Elle me déteste. Je ne puis la souffrir. Et il y a quarante-neuf ans que cela dure !...

Ma santé est fort mauvaise. Je ne me rétablis pas. Urémique, je devrais suivre un régime très sévère, mais ma gourmandise me l'interdit. Et elle a raison ! j'aime mieux claquer que de me priver de certaines joies.

Je suis content de t'avoir connue, ô Françoise-les-Bas-Bleus ! et je t'avoue que si la sale blague de mourir m'arrivait demain, cela m'ennuierait de n'avoir pas revu ta jolie figure de Muse frémissante.

De quel mystérieux atavisme tenons-nous, tous deux, un goût si vif pour les lettres ?

Les de Targes d'une part, les Falède de l'autre, ne se sont, que je sache, jamais soucié d'autre chose que de faire la guerre ou l'amour. Alors ?...

Je te baise les mains en te demandant de croire en la tendresse de

JACQUES PROVENCE.

V

Idylle Princière

En haut du grand escalier d'honneur, sur chaque degré duquel, en culotte cerise et perruque poudrée, se tenaient, flambeau en main, les valets de la maison de Felsburg, toute droite, sous les plis écrasants d'un lourd manteau vieil-or rehaussé d'hermine, pâle d'émotion, malgré le fard dont l'inséparable Gohenlirch avait frotté ses joues, touché ses lèvres, l'Archiduchesse Frida attendait...

Son enfance avait été bercée de cette promesse :

— « Tu épouseras ton cousin Hugo ! »

Sa mère, sa grand'mère, son entourage avaient sans cesse répété à la jeune fille ce que l'on avait dit à l'enfant.

Devenu jeune homme, le Prince Hugo fit mille folies, et, pendant quelques années, défraya la chronique scandaleuse de Paris. En vain, l'Empereur François, son parrain, tenta-t-il de faire entendre raison à ce cerveau brûlé, rien n'y fit. Ce que la jeune Marina avait raconté à Françoise était exact. A deux reprises, les fiançailles avaient été rompues.

A vingt-cinq ans, première alerte. — Le Prince, attendu à Pesth pour la célébration du mariage, partait brusquement pour une croisière dans l'Inde avec des amis de cercle et une chanteuse anglaise, devenue, depuis, célèbre au music-hall : Annie Pington. Le

scandale fut grand et l'infortunée Frida éprouva, en même temps qu'une désillusion profonde, un atroce chagrin. Elle aimait tendrement alors cet inconstant cousin. Déclinant les autres alliances qui s'offraient, elle se consacra désormais aux affaires de son Archiduché.

Mais son caractère changea. Elle s'assombrit. Elle eut des emportements touchant même à la sauvagerie. On conta qu'à coups de cravache, elle avait crevé les yeux d'une jument favorite pour une ruade intempestive. La spectrale Mina de Gohenlirch savait, seule, freiner de tels accès de démente.

Cinq années plus tard, deuxième alerte, non moins grave.

L'enfant prodigue, revenu en Autriche, avait repris son rang à la cour. L'Empereur avait pardonné à condition que le mariage voulu pour son filleul fût définitivement consacré... Hugo de Baghzen-Kretzmar fit toutes les promesses que le vieux souverain exigeait de lui et il allait partir pour Felsburg, afin de faire amende honorable, lorsque le malicieux Destin voulut qu'il tombât gravement malade.

La fièvre scarlatine, dont une épidémie sévissait alors à Vienne, faillit l'emporter. Élevé par sa mère dans les pratiques les plus étroites du catholicisme espagnol, Hugo eut peur de la mort et, se voyant si gravement atteint, il fit le singulier vœu de consacrer deux années de cette précieuse vie, que Dieu voulait bien lui laisser, aux prières et aux méditations...

Il lui fallut un an pour se remettre. Un autre pour réfléchir. Enfin, il se décida.

Le couvent de Mireflorès, se trouvant sur les terres qu'il avait recueillies de l'héritage maternel, il s'y retirait et, pécheur repent, y vivait, paraît-il, les deux années promises au ciel... Cette cure de mysticisme ayant pris fin, avec la mobilité et la fougue qui le caractérisaient, le Prince Hugo courait à Paris.

Tapageusement, pendant six mois, il y semait l'or dans tous les restaurants de nuit, menant l'existence la plus folle et la plus déréglée. Il s'affichait ouvertement avec la Señorita Oligado, dont les danses espagnoles faisaient alors fureur aux Folies-Bergère.

On eût dit qu'il voulait regagner, en sensations joyeuses et en plaisirs violents, les vingt-quatre mois qu'il venait de perdre dans le silence attristant d'un cloître.

L'acquisition d'un collier de perles destiné à la brune Carolina, et coûtant la bagatelle de 800.000 francs, le décidait à vendre une propriété en Autriche.

Cette fois, Frantz-Joseph se fâcha pour de bon. Un ordre formel, venu de Vienne, rappelait au Prince l'engagement pris. Felsburg l'attendait.

C'est cet étrange fiancé, qu'un soir de juin, l'Archiduchesse Frida, le cœur battant, s'apprêtait à recevoir.

Était-ce l'amour qui l'animait à cette heure, la farouche Allemande, ou bien l'orgueil ? L'orgueil de retenir, définitivement conquis, irrémédiablement lié, captif, le rebelle insaisissable, cet éternel et fugitif amant ?... Pourvu qu'il vînt, aujourd'hui, l'infidèle, que rien ne l'arrêtât en route, que nul caprice ne l'emportât à nouveau !

Prête à défendre un bonheur qui semblait l'avoir si souvent narguée, elle sentait sourdre dans ses veines une ardeur inconnue... Pour lui, la bête frénétique et sauvage qu'elle était se montrerait tendre, douce, et dévouée, mais malheur à qui tenterait de lui ravir ce cœur qui lui était dû, ce cœur pour lequel, elle, presque une reine, avait souffert des humiliations si cruelles !

Un roulement de tambours, le cliquetis de fusils des soldats présentant les armes, le couin-couin d'une auto s'arrêtant au bas des marches... Elle avait un cri :

— Hugo ! Ah ! cher Hugo !...

Si l'étiquette ne s'y fût opposée, elle eût sauté au cou de ce charmant cavalier portant, avec une crâne élégance, l'uniforme de son régiment d'Autriche.

Ils étaient du même âge. Il paraissait, de beaucoup, le plus jeune. Grand, les épaules larges, la figure passionnée, très brune, olivâtre presque, virgulée de moustaches noires, le nez droit, le

Prince était, en dépit de ses pommettes saillantes et d'un menton osseux, le type réussi d'un assez beau Castillan.

On avait peine, en apercevant l'éclat sombre et velouté de ses prunelles bleuâtres, à s'imaginer qu'un tel homme eût macéré deux ans dans l'austérité d'un cloître...

Respectueusement, il avait porté la main de sa cousine à ses lèvres...

Dans la grande Salle d'Honneur, avant le dîner de gala, le Prince présenta sa suite, quelques officiers autrichiens, à l'Archiduchesse. A son tour, celle-ci nommait à son fiancé les personnes attachées à son Altesse.

Fraülein Mina de Gohenlirch, plus spectrale que d'habitude dans une fracassante robe de faille mauve, passa la première, automatique et guindée. La Comtesse Schwantzer et Frau von Windstrüb, fagotées à pleurer, faillirent s'écrouler dans la solennité de leurs révérences. Le Prince, réprimant mal un sourire narquois, murmura d'un accent blagueur, à l'oreille d'un officier qui se trouvait à ses côtés, le comte Adressy, son intime :

— Mais c'est le musée des Horreurs !

— Des Erreurs, Prince, rectifiait l'autre. Voyez plutôt l'admirable beauté qui suit !

— Mademoiselle Françoise de Targes, de Mertilles et Falède, notre lectrice.

Un éblouissement!... Cette fois, Hugo en croyait à peine ses yeux... Semblable merveille dans une Cour d'Allemagne était chose impossible. Et pourtant!...

Adorable, vêtue de crêpe de Chine blanc avec, pour seul joyau, quelques roses France mourant à sa ceinture, Françoise surgissait parmi toutes ces laideurs, ainsi qu'une gerbe lumineuse et splendide, magiquement éclore dans un potager rempli de choux monstrueux et de cucurbitacés grotesques.

— Mademoiselle porte sur sa personne tous les charmes d'un pays que j'adore. C'est une fleur de France, un lis, que je trouve en

arrivant ici. Nul présage ne pouvait m'être plus agréable.

La comparaison était exacte. Du lis, Françoise avait la pureté, la fière splendeur et le grisant parfum.

Hugo s'était exprimé très rapidement, d'un ton enjoué, usant d'un excellent français. Frida ne comprit pas avec exactitude le sens des paroles qu'il avait prononcées. Elle avait seulement entendu « fleur de France ».

Encore sous l'impression d'une émotion trop vive, pour concevoir quelque inquiétude d'une fadaise galamment débitée, son âme tumultueuse, sous une vague de bonheur, avait été comme nettoyée de tout soupçon. Elle savourait les joies sans égales d'un triomphe attendu dix ans. Il était là !... N'était-ce pas l'essentiel ?... Son ingrat visage, au profil chevalin, s'éclairait d'une lueur d'indulgence.

Elle regarda complaisamment sa lectrice. Non, elle ne la détestait pas. Elle avait pris cette jeune fille auprès d'elle, ainsi qu'on acquiert, par fantaisie, un très beau meuble, un bijou précieux. Elle trouva donc presque naturel le compliment qu'Hugo venait d'adresser à Françoise et, s'extasiant sur l'esprit de son futur mari, elle traduisit à haute voix :

— *Blume aus Frankreich !...*

Le mot courait maintenant de bouche en bouche. Il semblait que, jusqu'alors, la nièce de Mlle Corbier et de Jacques Provence eût passé inaperçue. Cette étrangère, calme et discrète, qui demeurait presque toujours enfermée chez elle, mangeant si peu, buvant moins encore, et aux lectures de qui on dormait presque toujours, on la découvrait, comme par enchantement !

C'est vrai, elle était *wahrhaftig schön*, — réellement belle, — cette Française jugée, jusque-là, si insignifiante !... Tous les yeux la dévoraient, à présent. Ceux des hommes surtout.

Au bal qui suivit le dîner, les officiers autrichiens se précipitèrent, le Comte Ardessy en tête, chacun réclamant la faveur d'être inscrit sur le carnet de la belle étrangère.

— Je ne bostonne pas, Messieurs, déclara-t-elle en souriant, assise sur un tabouret auprès de l'Altesse qui bavardait avec Mlle de Gohenlirch.

— Dansez, Mademoiselle, intervenait le Prince d'une voix persuasive. Je suis convaincu que vous surpassez nos Viennoises, si réputées pourtant sous ce rapport. Dansez, et faites-moi le très grand honneur de me réserver la première valse.

Il y eut un moment de stupeur...

Délibérément, en homme qui n'observe que les lois dictées par son seul caprice, Baghzen-Kretzmar foulait aux pieds la rigoureuse étiquette de la Cour. Il allait trop loin.

L'Altesse avait froncé le sourcil. La morsure de la jalousie l'atteignait au cœur. Ne s'était-elle tant réjouie que pour subir d'autres affronts?... Une seconde, son amour-propre raisonna. Pouvait-elle empêcher le Prince de danser ou même en témoigner quelque contrariété? Peut-être le volage trouverait-il, là encore, un prétexte à s'éloigner de nouveau, à l'abandonner pour toujours?...

Sa dignité voulait qu'elle fît bonne contenance. Grimaçante, se tournant vers la jeune fille interdite, qui la regardait, comme si elle comprenait le doute et la souffrance qui avait traversé cette âme, elle laissa tomber son consentement hautain :

— Dansez, Mademoiselle. Nous vous le permettons.

Les violons pleuraient la musique énervante et pâmée d'une valse langoureuse. Mlle de Targes se sentit soulevée entre les bras nerveux du Prince, dont la figure ambrée et l'éclatant costume faisaient, avec la poétique blondeur de Françoise, un contraste saisissant. On eût dit un ange entraîné dans un tourbillon voluptueux, vers quelque sabbat fantastique, par un démoniaque cavalier...

Dans l'embrasure d'une fenêtre, Hermann Wogenhardt causait avec le Comte Ardessy. A travers la vitre du monocle, l'œil inquisiteur du secrétaire de l'Altesse semblait vouloir fouiller jusqu'à l'âme celui qu'il savait être l'*alter ego* du Prince autrichien.